

Férfiholttest, arc nélkül

(misztikus
krimi)

In fernem land...

Rozványi Dávid, 2011

(by-nc-sa/2.5) Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!

---

1. A vigyorgó hulla

- Hogy mondják azt az embert, aki mások halálából él meg... Dögevő? – Fordult felém Éva álmosan, kissé filozofikus hangulatban elmélkedve létezésem értelmén.

Hajnali kettő volt, épp csak elhallgatott a mobilom. A szokásos történet, már Éva is ismerte, pedig még csak két hete, ha együtt voltunk. A mobil a legváratlanabb időpontokban szólal meg, akkor mindent dobni kell és rohanni. Akármit is csináltam éppen. Ezt persze Évi rühellte. Azt még inkább, amiért. De végtére is ilyen egy „bűnügyi tudósító” élete. Amikor szól az informátorom, mennem kell. Az újság csak első osztályú hírekért fizet. Minél fiatalabb az áldozat és minél kegyetlenebb módon ölték meg, annál többet.

- Hogy tudsz hányás nélkül a tükörbe nézni? – szólt utánam a fürdőszobába.

- Nehezen... – morogtam magam elé, és megpróbáltam belenézni a tükörbe. Borzalmas látvány volt. Egész éjjel piáltunk, egy órája bújtunk ágyba, úgy néztem ki... nem is tudom, pocskékul.

- Csak tudnám, miért vagyok még veled... – tette fel a költői kérdést.

- Mert jó vagyok az ágyban? – morogtam vissza.

- Ne becsüld túl magad. Ha lett volna cigim, szóba sem állok veled. De ha egyszer összeszedem magam, akkor már csak az üres lakást fogod itt találni. Lehet, hogy már ma is.

Ja igen, – gondoltam, – a női hullákért többet fizetnek. Vajon mit éreznék, ha egy nap Éva hullájáról kellene lefotóznom? Egy szőke, kicsit húsos, de azért vonzó holttest. Semmit. Egyszer mindannyian megdöglünk, ez elől nincs menekvés. De ma az informátorom azt mondta, valami különlegesről van szó. Amit mindenképp látnom kell. Mintha meglepett lett volna a hangja, pedig már tapasztalt, öreg róka.

Lehörpintettem a tegnapi maradt kávé és bevágtam magam a kocsiba. A megadott cím egy parkban volt.

Főnök, a rendőrtiszt meg sem lepődött, amikor meglátott, csak köszönés helyett valami olyasmit morgott, hogy „vérszagra gyűl az éji vad”. Látszódtott, hogy a műveltségét nem csak a rendőrtiszt főiskolán szerezte. Egyébként olyan volt, mint egy karikatúra: kefebajusz, borostás arc, kopaszodó fej, kövér testét egy ötvenes évekből itt felejtett esőkabátba próbálta meg beletuszkolni, valószínűleg ettől olyannak hitte magát, mint Colombo hadnagy.

- Hagyhatjuk az udvariaskodást, én is örülök, hogy látlak. Pár kérdés és pár fotó és már itt sem vagyok.

- Minél előbb tűnsz el, annál jobb.

- Egyetértek, nekem is randevúm van.

- Ki az a szerencsétlen?
- Az ágyikóm. Ez a hála, hogy segítjük a rendőrség munkáját és javítjuk az imidzsét?
- Segítitek ám... majdnem mondtam valamit. Essünk túl rajta. Középkorú férfi, erőszakos halál, brutális kegyetlenség.
- Házas?
- Ahhoz még meg kellene találnunk a jobb karját. De már a balnak is örülnék.
- Tessék? – hirtelen megértettem, miért volt olyan lelkes az informátorom. Csonkolásos gyilkosság, az olvasók zabálni fogják. Legalább három cikk, amiben beszámolunk a nyomozásról. – Levágták?
- Azt is. De inkább nézd meg.
- Prima sztorinak ígérkezik. Gondolom féltékenység.
- Nem olyan egyszerű. Van, amit nem tudok megérteni. Majd meglátod. – Odaléptünk a hullához. Nem vagyok kezdő, de majd elhántam magamat, ahogy a zsernyák végigpásztázta a hullát a zseblámpájával. A két kar töből levágva, a koponya szétroncsolva, a szemek kiszúrva... Azt meg már nem akartam tudni, hogy az ágyéka helyén mi maradt.
- Szép munka főnök. Egyértelműen féltékenység. Valószínűleg a férjnek nem tetszett, amit a levágott részeivel csinálhatott, így hát jobbnak látta, ha megszabadítja tőle. Ronda ügy, de tiszta.
- Nem egészen. Van pár apróság, amit félek, nem tudunk megoldani. Ezért hívtalak.
- No de főnök, mi az, hogy hívtam, tudja, hogy én éppen csak erre kocogtam.
- Kuss. Fáradt vagyok. Tudom, ki súg neked. Hagytam, hadd súgjon, így legalább tudom, hogy mi kerül ki tőlünk. De most üzletet ajánlok. Rendben?
- Tudja főnök, hogy egy újságíró egy kis infoért még a saját anyját is eladná.
- Nézd, attól, nem félek, hogy nem találjuk meg a gyilkost, túl sok nyomot hagyott, de van pár részlet, amit szerintem nem tudunk kibogozni. Ha elmondok neked mindent, ezeknek kéne utána járnod. A miérteknek. Egy tetű firkász vagy, de a magad műfajában jó. Ok?
- Ok. És kösz a bizalmat, főnök.
- Ne hívj főnöknek, ha valaki hallja, akkor még azt hinné, hogy valami közünk van egymáshoz, amit nagyon rühelnék. Akkor az első részlet. Nézd meg az arcát, mármint ami maradt belőle. – rávilágított. Undorító volt, de nem tudtam, mi borította ki annyira. Már sok ronda halált látott.
- Nézd a száját!

És akkor rájöttem, mit kell látnom. Mosolygott, már amennyire meg lehetett állapítani. Az utolsó pillanatában mosolygott, ami figyelembe véve, hogy előtte vagy közben több fontos testrészétől is megszabadították, nehezen érthető. Egy pillanatra valami olyasmit éreztem, amit a cikkeimben „megrendülésnek” nevezek, de nem akartam kimutatni, felvettem a cinikus álarcot.

- Van még más is? Egy vigyorgó hullán kívül más is kell az induláshoz.
- A neve Seraf, kora negyvenöt év, nőtlen. Már amennyire az irataiból meg lehetett állapítani. Minden tiszta vér. Az irattárcájában még ezeket találtuk...

Egy vonatjegyet mutatott Ezerdombba szőtt, csak egy feljegyzést írt rá a kalauz. A másik egy fénykép volt, rajta egy nővel, egy vidéki vasútállomáson. Az arca nem látszódott, kb. olyan korú lehetett, mint a férfi, az állomás neve talán Ruszna volt. Fél perc alatt az emlékezetembe égettem mindkét papírt, tudtam, hiába is kérném, hogy lefotózhassam. Ez már valami, ha nem is sok. De ismertem már a Főnököt tudtam, hogy valamit, a nagyágút még tartogat.

- És? Mi van még?

- Ezt találtuk az ingzsebében.

Egy véres papír fecni volt, nehezen olvasható, csak pár sor, de minden eddig elképzelésemet felborította:

*„Az élet oly rövid,
vele eltűnnek álmunk.
De sohase szűnnek vágyaink,
mert hiába izen a zord halál.”**

- Ez...– kezdtem bizonytalanul.

- Igen, ez pont olyan, mintha egy búcsúlevél lenne. Márpedig sok mindent láttam már amióta gyilkosságokkal foglalkozom, de olyat, hogy valaki úgy legyen öngyilkos, hogy levágja a farkát, szétzúzza a koponyáját, utána levágja mindkét karját és mindehhez vigyorog: nos, ez olyan, amit még én sem tudok megfejtetni.

* *Szeikilosz sírverse*

2. Aina, Ezerdomb, véglevél

Legszívesebben leittam volna magamat a sárga földig, de a munka az első. Hazamentem, megírtam a cikket, szokás szerint beleraktam a csaliszavakat: rejtélyes, vérfagyasztó, brutális, plusz naturalisztikusan lefestettem a részleteket... A szerkesztőm visszajelzett, hogy rendben, már semmi másra sem vágyódtam csak arra, hogy bebújjak az ágyba és egy fél napig fel se keljek. Reménykedtem, hogy Éva még alszik, rohadtul nem hiányzott a veszekedése.

Az ágy üres volt, a párnán egy cetli. Olvasatlanul kidobtam, tudtam, mit írhat benne. Hogy egy rohadék vagyok, egy hiéna, mondta, már elégszer. Mindegy. Elhagyott, mint minden nő eddig, aki azzal az illúzióval kacérkodott, hogy részese lehet az életemnek.

Elégedetten feküdtem keresztbe az ágyon: végre újra az enyém az egész.

Dél körül telefoncsörgésre ébredtem: a szerkesztőm volt.

- Mi lesz a holnapi anyag? Van már valami sztorid? Mikor tolod be végre a képedet?
- Én is örülök, hogy hallom a hangodat... Egyszerre csak egy kérdés... Semmi. Van, de nem holnapra. Nem tudom.
- Ide figyelj, ha ez megint a szokásos trükköd...

Őszintén szólva, valóban az volt, csak rohadtul nem volt kedvem dolgozni. Inkább, ha már szabad vagyok, ha már Évi úgyis felszívódott, gondoltam becsajozok éjszakára. Nem szeretek egyedül lenni. De ezt még se vallhattam be.

- Emlékszel a tegnapi éjszakai sztorira?
- A csonkolásos gyilkosság? Persze.
- Van pár nyomom, ha sikerül, olyan cikket kerítek belőle, hogy mindenki megnyalja mind a tíz ujját utána... az olvasottságot minimum a duplájára emeli.
- Ide figyelj, bárki mást páros lábbal rúgnék ki, ha ilyen link dumát próbálna beadni nekem. De te jó vagy, jó a szimatod és semmi erkölcsi érzéked. Tökéletes. Egy hetet kapsz, de a végére anyagot akarok, különben nem csak az újságnak, de a pályának is búcsút inthetsz! De legyen benne elég vér, szex, valami jó kis perverzió! Ok?
- Ok. Lesz. És hagynál végre dolgozni? Az idő pénz. – Válaszul lecsapta a telefont. Elégedett voltam magammal. Pár nap szabadság és azalatt majd csak összeszedek valamit. Ebben jó vagyok.

Csodálatos, hogy mennyi mindent elárulnak magukról az emberek a közösségi oldalakon. Persze, amilyen a szerencsém volt, Seraf éppen csak regisztrált, semmi infó, lényegében csak annyi, amennyit meg kellett adni a belépéshez.

Három nyomon tudok elindulni: van-e olyan nőismerőse, akinek bármi köze van Rusznához. Van-e olyan ismerőse, aki legalább távolról hasonlít a képen látható nőhöz? Van-e olyan, aki Ezerdombon lakik, vagy bármi köze van hozzá.

Ruszna: persze, hogy senki sem lakik ott.

Fotó: nem volt semmi mind a 263 ismerősnek végignézegetni a fotóalbumait... Kriminális, hogy mennyi fotót képesek felrakni az emberek magukról. De egyetlen rohadt vasútállomást vagy hasonló nőt sem találtam, mint a képen. Vakvágány.

De a szerencse nem hagyott el: találtam egy ismerőst, aki a városhoz Ezerdombot írta be, Munkahelyhez meg Budapestet. Ráadásul még fotót is felrakott, igaz elég elmosódottat, és jó pár éveset, s ez akkor is valami, amin el lehet indulni. Persze semmi e-mail, semmi cset...

Zuhany, borotválkozás, tiszta ruha... Bizalomgerjesztőnek kell lennem. Egy cetli az asztalra, ha Évi mégis visszajönne, hogy hívjon fel (hogy tudjam, nehogy belépve az új nővel a lakásba, őt találjam ott), ki az állomásra, fel a vonatra, szunyi bő fél órán keresztül... Aztán kiültem az állomásra, szerencsére a buszpályaudvar is ott van mellette és néztem a leszálló embereket. Próba szerencse. Olyan nőnek nézett ki, aki nem autóval jár. Nem tudom, de ha az ember éveket tölt el újságíróskodással, kialakulnak benne ezek a megérzések.

Másfél órát cigiztem, köpködtem és nézegettem a leszállókat, amikor végre megjelent az emberem. Nő, szőke, magas, vékony, harmincas évei közepén, abban a stílusban öltözködik, amit elképzeltem a fotó alapján. Felálltam, utána indultam és megszólítottam:

- Elnézést, Ainához van szerencsém?
- Igen, ki maga?
- Péter vagyok, Seraf barátja. Ráérne pár percre? Talán leülhetnénk a padra. Valami fontosat kell mondanom.
- Rendben, de csak öt perc. A gyerekekért kell mennem az iskolába.

Leültünk, nagy lélegzetet vettem, hogy úgy tűnjön, mintha erőt gyűjtenék a rossz hír kimondásához: – Rossz hírt kell mondanom: Seraf tegnap este meghalt.

Érdekes volt megfigyelni, ahogy egy pillanat alatt teljesen összeomlott. Összegörnyedt és sírni kezdett. Kb. két percet adtam neki: úgy tűnt, hogy ekkor már képes újra értelmesen megszólalni, de még eléggé összetört, hogy ha ügyesen kérdezem, mindent elmondjon.

- Tudja, csak pár hete ismertem Serafot, de magáról sokat mesélt.

- Mit? – nézett rám gyanakodva. Egy pillanatra elszégyelltem magamnak: egy ilyen tiszta arcú embernek nehéz hazudni. Persze nem nekem.

- Hogy milyen sokat jelentett neki.

- Ez igaz. Nagyon jó barátok vagyunk... Voltunk. Nehéz múlt időkben gondolni rá. Még nem volt olyan barátom, aki ennyire ragaszkodott volna hozzám, anélkül, hogy többet akarna, de azt mondta, hogy amikor először találkoztunk, meglátott bennem valamit és akkor elhatározta, hogy egyszer barátok leszünk. Évek múlva találkoztunk legközelebb, már nem is nagyon emlékeztem rá, de úgy viselkedett, mintha ezer év óta ismernénk egymást. Mit tehettem volna? Őn is ismerte, nem lehetett neki nemet mondani. Szóval barátok lettünk, és most halott.

- Mintha nem lenne meglepve.

- Nem. Éreztem, hogy ez lesz.

- Hogyhogy?

- Olyan furcsa, hogy pont itt talált rám. Néhány hónapja megvárt a városban és együtt jöttünk haza, sok mindenről beszélgettünk, mindenféle butaságokról. Mielőtt elváltunk, a kezembe nyomott egy levelet. Azt mondta, ha meghalna, ezeknek az embereknek szóljak. Várjon...

A padon elkezdett kipakolni a retiküljéből. Hogy egy nő miket nem képes begyömöszölni egy akkora helyre... Végül megtalálta a borítékot.

- Tudja, a férjem miatt inkább magamnál tartom. Nem olvastam el, nem tudom, lehet, hogy van benne valami személyes is. – Egy pillanatra lerakta a padra, miközben tollat vett elő a táskájából.

Hiba volt. Nem tudta, hogy fényképezőgépszerű szemem van: egy pillanat alatt elolvastam és belevéstem az agyamba. Ritka képesség, de újságírónak nagyon hasznos, ezért tudtam jobb lenni, mint a többiek.

- Hogy is hívják?

- Péter.

- Furcsa, nem találom a listán. Igaz, csak pár hete ismerik egymást... – gyanakodva nézett rám. Kezdtém magam kényelmetlenül érezni.

- Valószínűleg, úgy gondolta, hogy úgyis én tudom meg először a hírt. De azt mondta nekem, hogy elég magának szólnom.

- Igaz, bocsásson meg, csak minden olyan furcsa.

- Megértem. Mindannyiunknak nagy veszteség. De nem is zavarom tovább, indul a vonatom hazafelé.
- Menjen. Én még kicsit maradok, hogy összeszedjem magam.
- Lehetne egy kérésem?
- Persze.
- Tudja, csak pár hétig ismertük egymást...Nincs róla egy fotója véletlenül?
- Nincs. Sohasem engedte, hogy lefotózzák.
- Nos, köszönöm. És még egyszer: részvétem. Viszlát.
- Viszlát. – elindultam a peron felé, közben visszapillantva láttam, hogy ideges kézzel rágyújt. Szerencsére bent állt egy vonat, felültem és elkezdtem leírni a neveket és az elérhetőségeket. Főnyeremény volt ez a nő. Most már dúskáltam a nyomokban. A szerkesztőm elégedett lesz, mosolyodtam el.

3. Az üzletasszony

A laptopba mindent beírtam. Büszke voltam magamra: ügyesen kiszedtem szegény nőből mindent, amit csak lehet, s szó szerint mindent le tudtam írni. Jó vagyok, sőt a legjobb.

A levélben jó pár név volt, e-mail címmel vagy telefonszámmal, a végén pár sor, hogy Ainára hagy egy üres cigis dobozt, a jobb íróasztal fiókban. Hát, nem volt túl hálás természet ez a Seraf, gondoltam magamban. De hát az élet kemény és igazságtalan, ezért jobban tesszük, ha mi is ilyenek leszünk, csak még jobban, mint a többiek. Ilyen sok és mély filozofálás után jobbnak láttam, ha munkának látok, s e-mailt írtam az első embernek a listán, Goldának. Az ember legyen mindig következetes: neki is ugyanazt írtam, mint Ainának. Hogy pár hete ismertem meg Serafot, jó barátok lettünk, most szeretnék többet tudni róla. A következetes hazugság már majdnem igazság. Teljesen meglepődtem, pár percen belül válaszolt, hogy nagyon elfoglalt, de holnap munka előtt leülhetnék egy kávéra.

A lakás üres volt és hideg. Eszembe jutott, hogy reggel még azt terveztem, hogy ma éjjel beszerezem az új húst, mégis otthon maradtam. Fáradt voltam. Eszembe jutott annak szerencsétlen férfinak a mosolya, eszembe jutott Aina arca... Öregszem. A hazugság mégiscsak fáraszt. S közben rájöttem, hogy irigylem Serafot. Mert tudott őszintén mosolyogni, s olyan barátja volt, mint Aina, akire rábízhatta az utolsó levelét és aki őszintén megsiratta. Az én halálhírem mindenki csak kajánul röhögne.

Kivettem egy üveg piát, megittam és mint egy darab fa aludtam reggelig.

Golda jó ötvenes, sovány, elegáns, de fáradt arcú nő.

Kávét rendeltünk, de a kötelező udvariassági körök kihagyásával rögtön a tárgyra tért:

- Nincs sok időm, és Serafot nem is ismertem olyan jól. Már vagy húsz éve találkoztam vele, ha ez segít, elmesélhetem.

- Megköszönném.

- Kollegák voltunk, látásból ismertük egymást. A cégnél vezetőváltás volt. Elvittek minket egy tréningre, hogy felmérjék a képességeinket. Egész nap folyt az agyzsugorítás, tényleg nem volt semmi szabadidőnk. De cigizés meg evés közben kicsit tudtunk beszélgetni. Furcsa módon, mindig megnyugtatót a jelenléte. Harmadik nap kellett tartanom egy prezentációt, a nagy debütálásom lett volna. Előző este tizenegykor végeztünk, készülni akartam, de Seraf azt mondta, inkább menjünk el sétálni. Nem volt kedvem, de maga is ismerte őt, nem lehetett neki nemet mondani. Nem tudom, hogy csinálta, nem tudtam megfejtetni a titkát, pedig erre a trükkre nekem is szükségem lenne...

Szóval, sétáltunk egyet a tóparton. Kicsit bolondok voltunk, emlékszem, ledobtuk a cipőinket és úgy futkároztunk a homokban, mint a kamaszok, vagy az amerikai nyugdíjasok a filmekben. Aztán leültünk egy padra, kiöntöttem neki a szívemet, mindent elmondtam, a házasságomról, arról, hogy ha nem sikerül a másnapi prezentációm, akkor fuccs az előléptetésnek, nem tudom miből eltartani a gyerekeimet... Már nem is tudom, hogy miket mondott, hogy mondott-e egyáltalán valamit, lehet, hogy csak hallgatott és ez elég volt. Ennyi volt. Másnap sikerült a prezentációm és megkaptam az állást.

- Nem történt más?

Golda, legnagyobb meglepetésemre mintha kicsit zavarba jött, lesütötte a szemét és hangszínt váltott.

- Úgy látom, tényleg ismerte Serafot. Igen, történt. Amikor mindent elmondtam, még most is előttem van, nem tudom miért, de össze voltak kulcsolva az ujjaim, mintha könyörögnék valami istenhez, Seraf megfogta a kezeimet, azt mondta, hogy nyugodjak meg, sikerülni fog.

És valóban, aznap éjjel olyan békésen aludtam, mint egy kisgyerek, másnap pedig fantasztikus formában voltam. És aznap indult meg a karrierem. Neki valami miatt nem sikerült, de úgy örült velem, mintha ő is győzött volna. Kevés olyan önzetlen embert ismertem, mint ő.

Furcsa, mert aztán egyetlen egyszer sem beszéltünk, mégis megnyugtató tudat volt nekem, hogy létezik, hogy ha kell, számíthatok rá. Mégis, amikor tegnap az az Aina nevű nő azt írta nekem, hogy meghalt, nem lepődtem meg. Tudattalanul, mintha valami ilyesmire számítottam volna. Aztán maga is írt. Gondoltam, megérdemel annyit az emléke, hogy beszéljek a barátjával.

De most már tényleg indulnom kell.

- Bocsásson meg, lenne még egy kérésem. Az ilyen tréningeken mindig szoktak fotózni. Nem készült esetleg egy kép, amin Seraf is szerepel? Lemásolnám, ha lehet...

- Furcsát kérdezett. Ezen én is csodálkoztam. Sok fénykép készült, persze akkor még nem digitális képek, csak hagyományosak.
- És Seraf nem engedte, hogy lefotózzák?
- Nem, nem volt semmi ilyesmi. De az összes képen, amin szerepelt... Az összes kép, amin szerepelt, rossz volt.
- Elrontotta a fotós?
- Nem. Ahol ő volt, mindenhol csak egy világos folt látszódott. Most már tényleg indulnom kell.
- A férjével találkozik? – próbáltam meg kiugrasztani a nyulat a bokorból. Már korábban észrevettem, hogy nincs rajta jeggyűrű.
- Nem, a munkába, már elváltunk. Nem illettünk egymáshoz. Tudja, hogy van ez... Az elején még minden szép, aztán felfedezzük, hogy mégiscsak más a világunk. De ez egy másik történet. Viszlát. – és kiviharzott.

Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. A nő karriert csinált, de az új életébe már nem fért bele a férje. Ez elméletileg oka lehetne a bosszúnak, de már annyi éve történt. De ha ez a pofa tényleg ilyen aktív érzelmi életet élt, akkor valószínűleg találok frissebb ügyeket is. Éreztem, hogy nyomon vagyok, elővettem a listát és elkezdtem szervezni a következő randevút...

4. A munkanélküli

A következő név tulajdonosát sehogy sem tudtam elérni, viszont Seraf, mintha megsejtette volna, címet is írt a neve mellé. Próba szerencse, gondoltam, s elindultam feléjük. Én lepődtem meg a legjobban, hogy otthon találtam őket. Kedves arcú nő nyitott ajtót, a háttérben egy kisgyerek játszott, mint egy német mosóporreklámban, olyan boldogoknak tűntek – első pillantásra láttam, hogy nem közöttük kell keresnem se a gyilkost, se a felbujtót, se a kiváltó okot... De ha már itt vagyok, hát meghallgatom az ő történetüket is. Illetve, meghallgattam volna, ha lett volna mit. Előadtam neki a szokásos fedősztorimat (csak pár hétig ismertem, de nagyon megragadott, ezért szeretnék minél többet megtudni róla, blablabla), finom mozdulattal megrázta a fejét:

- Nem, sajnos nem ismerek ilyen nevű embert. Nem rémlik, sajnálom. Már annak a nőnek is megírtam.

- És a férje? Márk?

- A volt férjem? Most, hogy mondja, már rémlik valami... A sánta, ugye? Így emlegette.

Egy pillanatra meglepődtem, de természetesen bólogattam: – Igen, róla lehet szó. El tudná mondani, hogy mit mesélt róla a volt férje?

- Persze, de nem tudok sokat. Csak egyszer találkoztak, akkor is csak futólag. A kétezres évek elején a férjem munkanélküli lett, tíz év után. Teljesen összetört, feleslegesnek érezte magát... Pár hónap alatt tíz évet öregedett, teljesen elhagyta magát, inni kezdett, néha már féltem tőle, olyan volt, mint egy csavargó, azt mondogatta, hogy egy csődtömeg, váljak el tőle... És bevallom, néha már kedvem lett volna hozzá. Már csak a gyerekek miatt is. Ráadásul az az ostoba férfibüszkesége... Még a munkanélküli segélyért se volt hajlandó elmenni. Azt mondta, hogy nem akar olyan pénzt, amiért nem dolgozott meg, nem koldus. Maga már volt munkanélküli?

- Igen – válaszoltam, s kivételesen nem hazudtam. Végtére is, sohasem volt olyan munkám, amit más is annak nevezne.

- Akkor tudja, hogy miről beszélek. Milyen lelkiállapotban volt.

Egyik éjszaka részegen jött haza. Akkor elegem lett. Azt mondtam neki, hogy a gyerekekkel hazamegyek az anyámhoz, ha nem változik meg. Megijedt, és fogadkozni kezdett, hogy megváltozik. Nem hittem neki, de aztán megesküdött a gyerekei életére, hogy összeszedi magát és másnap elmegy a munkanélküli hivatalba. Betartotta. És amikor hazajött, valóban már más ember volt. Abbahagyta az ivást, új ember lett. Alig érkezett meg az első segély, már munkája volt. Jól fizető, komoly állás... Úgymond, rendbe jött az életünk. Egy időre... – harapta el szót, s tudtam, hogy a mondat befejezése adta volna meg a kulcsot Seraf történetéhez.

- És Seraf?

- Igen, pont a lényegét felejtettem ki. Szóval azt mesélte, hogy a munkaügyi hivatalban... Tudja, hogy bánnak ott az emberekkel. Nekik csak egy akta, amit le kell tudni, legalábbis Márk így mesélte. Lehet, hogy csak egyszerűen olyan idegállapotban volt, hogy már egy kedves „jó napot” köszönést is sértésként élt meg. Csak a helyzet miatt. Órákig kellett várni a folyosón. Seraf is ott ült. Beszélgetni kezdtek, illetve, ahogy mesélte, csak a

férjem beszélt. Azt mondta, hogy nem lehetett hallgatni mellette. Mindent el kellett mondania, az egész életét. S közben lassan átértékelődtek benne a dolgok. Hogy mindaz, ami vele történt, lényegtelen. Csak az a fontos, hogy van egy szerető felesége, mármint én, – mosolyodott el szomorkásan – gyerekei, akik miatt nem szabad feladnia, mindig újra kell kezdenie. Erőt kapott tőle. Ennyi.

- Csak ennyi történt? Más nem?

- Mondja, maga nem újságíró véletlenül? Azok tudnak így kérdezni?

- Annyira biztos, hogy nem vagyok az, mint az, hogy Seraf a barátom volt.

- Bocsásson meg. Csak tudja, ez olyan furcsa. Olyan félreérthető. Tudja, vannak olyan dolgok, amiket olyan könnyen félreértenek az emberek. Tudja a férjem nem volt olyan... Persze tudom, hogy ma a törvény nem bünteti, de azért kinézik az embert... Szóval az a Seraf megölelte. És abban a pillanatban béke töltötte el, hogy sikerülni fog minden.

- És valóban, sikerült is.

- Igen – és volt valami a hangjában, ami tragédiát sejtetett. Magamban már kikerekítettem a történetet: új állás, több pénz, újra férfinak érezte magát, ezt a férfiasságot ki akarta próbálni más nőn is, nem csak a feleségén, titkos szex, szerelem, válás... De azért vagyok újságíró, mármint jó újságíró, mert sohasem kezelem a sejtéseimet tényként, elhatároztam, hogy azért lecsekkolom ezt a vonalat is:

- Köszönöm. A férje címét meg tudná adni? Tudja, hátha...

- Nem. A férjem meghalt.

- Tessék? Bocsánat, úgy értem, részvétem...

- Már túl vagyok rajta. Ha ismerte volna Márkot... Minden erejét beleadta a munkába. Éjszakázott, nem volt egy perc nyugta sem. Lefogyott, gyakran panaszkodott a szívére. Aztán az vitte el. Ha nem lettek volna a gyerekek, én is utána megyek. De amikor a sírba tettük, úgy éreztem, hogy ő is azt akarja, hogy éljek, ahogy az a rokon is mondta. Hazajöttem, átöltöztem, fodrászhoz és kozmetikushoz mentem, hogy a gyerekek ne azt lássák, hogy mindennek vége, hanem azt, hogy folytatnunk kell az életet. És végül minden jól alakult. Egymásra találtunk egy olyan emberrel, aki nem csak engem szeret, de a gyerekeket is. Márkot senki sem tudja pótolni, de újra teljes az életem. És tudom, hogy most valahol ő is boldog, hogy ezt látja. Tudom, butaság, de olyan jól esett, amikor a temetésen ezt mondták nekem. Hogy Márkért kell összeszednem magamat és boldoggá tennem a gyerekeket és azt, akit majd a sors nekem rendel.

- Bocsánat, ki mondta ezt?

- Már nem emlékszem. Valami rokon lehetett, tudja, akkor nem nagyon tudtam erre figyelni. Az arca sincs előttem. Amikor sorban álltak, nem is néztem, hogy ki lép oda hozzám. Csak arra figyeltem fel, hogy amikor átölel, ezt súgja a fülembe. Ne nevéssen ki, olyan jól esett, amikor ezt mondta. Nem tudom miért. Később a fotókon meg akartam keresni, az unokaöcsém csinált néhány képet, de azokon mind elmosódott volt az arca, nem tudtam beazonosítani.

- Értem. – pedig valójában semmit sem értettem. Csak azt az egyet tudtam, hogy az a titokzatos „rokon” Seraf lehetett.

5. A gyermek

A következő név a listámon Matra volt, még aznap este várt. Bevallom, hogy kicsit meg is lepődtem: eddig mindenki azonnal válaszolt, ha Serafra hivatkoztam, s azonnal elmondott mindent, élete legféltettebb titkait is.

Amikor megérkeztem nem láttam semmi különösét: belvárosi régi lakás, kopott lépcsőház, látszik, hogy nem kőgazdagok, de azért tisztas és egzisztencia.

A csengetésre egy kicsit duci nő szaladt ki, kényelmes, de azért igényes otthoni ruhában.

- Üdvözlöm, jöjjön be, egy pillanat, odaég a vacsora!

És kiviharzott a konyhába. Levettem a kabátomat és keresztülmentem az előszobán, be a nappaliba... Bevallom, kemény embernek tartom magamat, elég hullát láttam már, időset, fiatal, nőt, férfit, frisset és oszladozót, teljes választékot áttanulmányoztam már, de van valami, ami engem is kiborít: egy gyerek halála, vagy nyomora. A szoba sarkában egy kortalan kisgyermek ült tolokocsiban. A tehetetlen düh kerített hatalmába. Ilyenkor gyűlölni tudnám istent, ha létezne. De nem tudok hinni egy olyan istenben, nem tudom elfogadni egy olyan isten létezését, aki képes egy gyermeket ilyen testbe zárni: ott ült mozdulatlanul, üres szemekkel, mint aki egy másik világban van már, csak a teste maradt itt.

- Szia, - próbáltam meg köszönni neki. Legnagyobb meglepetésemre, a kisgyerek felemelte a fejét és rám nézett.

- Már vártalak. Tudtam, hogy el fogsz jönni. Örülök, hogy te vagy az.

Álomszerű volt az egész...

- Ki vagy te? – kérdeztem, de válasz helyett csak újra lehajtotta a fejét. Egy percig néztem csendben, tudtam, többet nem tudok kihúzni belőle. Közben anyja beviharzott a konyhából:

- Már itt is vagyok. Azt írta, hogy Serafról akar hallani. Hát, nagyon én sem ismertem, de ha akarja, elmondhatom, amit tudok. Már évek óta vártam arra, hogy elmondhassam valakinek, aki nem nevet ki, aki megért. Ha maga Seraf barátja, talán megkockáztathatom. Tudja, egész életemben sok gyereket szerettem volna, de nem jött össze. Tudja, van ez így. A férjemmel nagyon bántott minket. Mindenféle kezelésekre jártam, de semmi. Ráment az összes megtakarított pénzem, a testem alaktalanná vált. Már nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy Isten miért nem ad gyereket. A férjem csodálatos ember, de akkor nagyon mélyponton voltunk. Tudtam, hogy csak egy hajsza választ el minket a válópertől. Nem hibáztattam volna, ha elhagy.

Nyár volt, benne voltunk a lombikbébi programban, már az utolsó államilag támogatott beültetésre mentem. Csak ültem a buszon, és sírtam. Arra gondoltam, hogy ez sem fog sikerülni, hitelt kell kérni a következő beavatkozáshoz, a férjem is el fog hagyni, mert teljesen elhízom... Olyan reménytelennek tűnt minden. Képzem, hogy nézhettem ki. Egy hisztis nő zokog a buszon.

A velem szembe ülő férfi egy zsebkendőt adott nekem és megkérdezte, hogy miért sírok. Úgy örültem annak, hogy valaki figyel rám, hogy szerencsétlenül rázúdítottam

minden fájdalmamat. Nem nevetett ki. Gondolom, kitalálta, Seraf volt. Mire befejeztem, le is kellett szállnom. Seraf azt mondta, hogy kérdezni akar valamit.

- Mit kérdezett?

- Hogy valóban olyan fontos-e nekem, az, hogy gyerekem legyen. Hogy képes vagyok-e vállalni valóban a gyereket. Persze igennel válaszoltam. Ő odalépett hozzám, átölelt és azt mondta, ha igazán hiszek benne, sikerülni fog.

És sikerült. A beavatkozás sikeres volt és megszületett Gabi. – Mikor ezt mondta, elmosolyodott és csodálatos szeretettel nézett a kislányára, mintha a világ legcsodálatosabb gyereke lenne.

- Tudom, most biztos azt mondja magában, hogy miért kellett annyit küzdenem ezért a gyerekért, hiszen, nem mozog, nem szólal meg... De higgye el, ő a legnagyobb kincs az életünkben. Amióta itt él velünk, boldogok vagyunk. Meg se mozdul, nem beszél, de a szemével mindent elmond. Olyan, mint egy angyal. Higgye el, mindent ért és tud. A férjem is, ha hazaér, egyből vele játszik egész este. Úgy érzem, nem kell több az élettől, boldogok vagyunk. Mind a hárman. Csak maradjon ez így örökké. Nem akarok többet.

- És tényleg, soha meg sem szólal?

- Nem. De a szemei mutatják, hogy okos gyerek. – már semmit sem értettem, de azért adtam a magabiztosat.

- És még csak egy kérdés... Amikor Seraffal találkozott: milyen volt a járása?

- Hogy érti?

- Sántított?

- Igen... Bár látszott rajta, hogy nagyon szeretné titkolni, hogy ne vegyék észre az emberek. De azért nyilvánvaló volt. Nem akartam megkérdezni, hogy mitől halt el a lába. Maga nem tudja véletlenül?

- Nem, sajnos nem tudom. – Bár, az igazat megvallva már sejtettem. De ehhez még valakivel beszélnem kellett. S tudtam, hogy ha megkapom a választ arra, hogy miért sántított Seraf, akkor, ha a halálának a rejtélyét nem is, de az életének a titkát már talán megfejtettem.

6. Közjáték, az üres lakás

Úgy éreztem szétpattan az agyam, csak sejtések és közben érzem, hogy van előttem valami, amit nem veszek észre. Már összeállt egy kép, egy őrült elmélet, ha nekem mondják, kiröhögöm, de mindennek ellenére úgy éreztem, hogy valami majd kiböki a szememet, ami pedig mindent megváltoztatna...

Nem volt kedvem ma sem szórakozni, már csak haza akartam menni és bedobni magam az ágyba – de a sors másképpen rendelte. Megszólalt a mobilom, a Főnök keresett. Már évek óta bent volt a száma a mobilomban, de még egyszer sem keresett, sőt, általában ki is nyomta, ha én hívtam, valami olyasmi indoklással, hogy szíve szerint csak egy olyan helyszínelésen találkozna velem, ahol az én hullám a főszereplő. A stílusa némileg érdes, sőt morbid volt, de becsültem, mert kiváló nyomozó volt és egy becsületes ember, olyan, akivel ritkán találkozni manapság. Főleg nem akkor, ha a tükörbe nézek.

- Üdv, Főnök! Már szóba áll az ilyen zugfirkászokkal is, mint én? Mi történt?

- Kuss. Valamit mutatni akarok. Gyere el az áldozat lakására. Hatra várlak, addig elküldöm a többieket. Írd le a címet, mondom...

Felírtam, mire a Főnök köszönés nélkül lerakta a telefont.

Pontban hatra odaértem, még cigit sem vettem út közben. Csak az üres doboz árválkodott a zsebemben, kétségbeejtő kilátások.

A Főnök az ajtóban fogadott.

- Semmihez nem nyúlni, mindent a szemnek, semmit a kéznek!

- De hát ismer, főnök...

- Pont azért mondom. Gyere utánam! – az előszobán keresztül a konyhába vezetett és a hűtőszekrényre mutatott. – Látod?

Láttam, s megértettem a Főnök izgatottságát.

- Kezdem megkedvelni a pofát. Volt valami morbid humorérzéke.

A hűtőszekrény közepén, mágnesekkel ízlésesen rögzítve, egy számla volt, Seraf nevére kiállítva. A számlát egy közeli vaskereskedés állította ki, egyetlen tételről: egy kisbaltáról.

- Én inkább perverznek nevezném. No, most tartok ott, hogy feladom. Ez az ürge mintha szándékosan hergelne minket. A lakás meg tök üres, értsd, úgy, ahogy mondom. Kiürítette, nincsenek könyvek, újságok, személyes holmik, számítógép, semmi. Mintha nem is élő ember, hanem egy fantom lett volna. Apa, anya, szerető, rokonok, kollegák nélkül! Profi volt. Nézz körbe!

Ebben a pillanatban megszólalt a mobilja. Dühösen felkapta, beleszólt, vagy inkább ugatott, és kiment a szobából, hogy ne halljam, hogy mit mond. Tudtam, hogy itt a soha vissza nem térő alkalom: gyorsan az íróasztalhoz léptem, a zsebkendőmbe burkolva a kezemet kihúztam a fiókot, és kicseréltem a cigisdobozt a nálam lévővel. Fiók vissza. Csak pár másodperc volt, hallottam a közeledő lépteket. Gyorsan végigsiklottam a szememmel az asztalon: minden rendben van, még egy olyan vén róka sem vesz észre

semmit sem, mint a Főnök. Fiók rendben, asztalon nincsen semmi nyom, az utolsó porszem is a helyén... Az asztal fölött most vettem észre a feszületet. Furcsa volt, az egyetlen dísz tárgy a szobában. Elgondolkozva néztem: lehet, hogy ezzel is üzeni akart valamit. Eszembe jutott egy vers a Bibliából: *„angyalainak parancsolt felőled, vigyázzanak minden utadon...”*

- Te is azt nézed? – szólalt meg Főnök a hátam mögött. – Akkor nem vagyok teljesen hülye.

- Nem is tudtam, hogy érdeklődik a klerikális giccs után... mégiscsak vannak cizellált érzések a lelke mélyén egy ilyen vén zsarunak is.

Nagyon le lehetett törve, mert nem vette a lapot, hanem folytatta:

- Amikor egyedül voltam a szobában, nekem is megakadt a szemem rajta. És hirtelen úgy éreztem, hogy nem fogom felgöngyölíteni ezt az ügyet, mintha egy hang azt mondta volna, hogy adjam fel, jobb lesz így. Olyan zavaros az egész. Megnéztem a keresztet, semmi különös, olyan, amilyet bármilyen búcsún lehet kapni a vásárban, rögtön a tükrös szívek mellett. Nézd meg! – s ezzel levette a feszületet a falról. – Látod?

Láttam: nem színeződött el mögötte a fal, a feszület hátoldalán meg a felirat: „Csíksomlyó”

- Pár napja rakhatta ki. A parketton még ott voltak a vakolatszemcsék, ahogy beverte a szöveget. Remélem, ez az alak a pokolba került, amiért így járhatja velünk a bolondját. Ezernyi nyomot hagyott maga után, de mintha élvezné, hogy nem látunk át rajta.

Te jutottál valamire?

- Nem. Én is ugyanezt érzem, legszívesebben a fejemet verném a falba. – mondtam, de közben ólomsúllyal éreztem a zsebemben a cigarettásdobozt. Ha ezt hagyta Ainára, akkor ebben kell lennie a megoldásnak is. – Főnök, nehéz napom volt, mennék haza.

- Menj, de ha bármire rájössz, elmondod nekem, OK?

- OK. Becsszavamra. – Elkészöntem, s hazaindultam. Iszonyatosan nehéz volt megállnom, hogy önkéntelenül se érjek a cigisdobozhoz a zsebemben. Nem tudtam, hogy nem követ-e a vén zsaru, így hazamentem, s csak otthon mertem megnézni, hogy mi van benne.

Üres volt.

7. Éjféli tánc láng

Kezdttem elfáradni, úgy éreztem én is, hogy túl nagy fába vágtam a fejszémet. Mintha csak egy játékszer lennék valakinek a kezében, aki tereget valami felé, ami több mint egy kiderítendő sztori, valami felé, ami megváltoztatja, talán be is végzi az életemet. Egy pillanatra, mintha bennem is megszólalt volna az a hang, mint a főnökben, hogy jobb lenne, ha feladnám. Új nyomra, új ügyre vetném magamat, de előtte elmegyek, felszedek valami nőcskét, hogy ne legyen magányos az éjszakám, vagy leiszom magamat a sárga földig. De már nem voltam képes abbahagyni, otthon ledobtam a kabátomat az előszobában, leültem a gép elé, s beütöttem a csevegő program keresőjébe a következő e-mail címet, nem volt türelmem e-mail-váltásokkal vacakolni. Szerencsém volt, megtaláltam. Bejelöltem, s bemutatkozásként csak annyit írtam be: „Seraf”. Nem telt bele öt perc, máris megérkezett a visszaigazolás:

Mary: ki vagy? Seraf halott.

Péter: Seraf barátja.

Mary: bizonyítsd be!

Péter: mellette voltam, amikor meghalt.

Mary: ezt bárki mondhatja

Péter: tudom, hogy megölelt és hogy fontos voltál neki.

Mary: mit akarsz tőlem?

Péter: hogy megmondd, hogy ki volt Seraf.

Mary: erre neked kell rájönnöd. Én tudom.

Péter: de nem mondod el.

Mary: ha elmondanám, úgy sem hinnéd el, mondtam, neked magadnak kell rájönnöd.

Péter: akkor legalább meséld el, hogy hogyan találkoztál vele.

Mary: rendben. De először válaszolj egy kérdésemre: téged is megölelt.

?

Péter: még nem

(Nem tudom, mit gondolhattam, hogy ezt írtam, gondolkodás nélkül gépeltem be. De mielőtt javíthattam volna, Mary, máris válaszolt.)

Mary: akkor azt hiszem, meg fogod érteni. Tizenvalahány éve történt. Huszonéves voltam, szabad és vad. Túlzottan is éltem a szabadsággal, ugye érted, nem kell részleteznem?

Péter: azt hiszem igen.

Mary: akkor jó

Péter: vele is?

Mary: igen. De ő más volt mint a többi. Az utolsó

Péter: találkoztatok utána?

Mary: igen. Tavaly. Nagyon megöregedett. Nagyon megtört. De amikor egymásra néztünk, a szemeink mindent elmondtak. Akkor volt egy olyan érzésem, hogy utoljára látom.

Péter: sajnálom

Mary: így kellett lennie. Neki már jó.

Péter: még kérdeznék valamit: amikor először találkoztatok, sántított?

Mary: azt hiszem nem. Bár nem sétáltunk. Ha sánta is volt, abban a pillanatban nem törődött vele

Péter: kérdezhetek valami személyeset?

Mary: ezek után? Igen

Péter: nem volt lelkiismeret-furdalásotok, amiatt, amit tettetek? Serafot nem úgy ismertem meg, mint aki könnyelmű kalandokba bocsátkozik.

Mary: de igen. Emlékszem, a végefelé elsírtam magam, hogy másnap biztos csak egy lotyónak fog tartani és bántani fogja, amit tettünk. De azt válaszolta, hogy nem. Hogy ő is akarta, mert elege volt az eddigi életéből, meg akarta ismerni a szerelmet. És szeret és örökké szeretni is fog. És ha a szemébe nézek, meglátom, hogy szép vagyok és tiszta.

Péter: már senki sem fog a szemébe nézni. Kiszúrták.

Mary: tudom. Tudom, hogy most jobb neki, de azt is tudom, hogy már nincs az a szem, amiben én tiszta és szép lennék. De legalább egy nap volt az életemben, egy olyan ember, aki meglátta bennem ezeket.

Ez több, mint amit a legtöbb ember megél.

De már késő van, megyek lefeküdni. Jó éjt, örülök, hogy megismertelek!

Péter: jó éjt

Kikapcsoltam a gépet és körbenéztem a lakásban. Rendetlenség, millió kacat, mégis sokkal üresebb, mint Seraf lakása, azzal az egy szem feszülettel és az üres cigis dobozzal... Hullafáradt voltam, eldobtam magamat és aludtam másnap reggelig.

8. Betsza

A következő név a listán Betszáé volt. Azt írta, nagyon elfoglalt, de ha nekem megfelel, délelőtt a parkban találkozhatnánk. Ő volt az utolsó előtti név a listán.

Amikor megláttam: rögtön arra gondoltam, hogy ez a nő boldog. Valami harmónia, csendes boldogság, béke lengte körül. Látszott rajta, hogy örül az életnek, a huszonvalahány évének.

- Üdvözlöm - köszöntem rá.

- Üdv - mosolyodott rám, - maga Seraf barátja?

- Igen. Illetve... - mintha már fárasztott volna a hazugság. – A barátomnak érzem, de alig ismertem. Reméltem, hogy ha beszélek azokkal, akik fontosak voltak neki, talán jobban megismerem.

- Hát, én nem tudok sokat segíteni. Nem haragszik, ha megkérem, hogy üljön a másik oldalamra? Tudja, figyelnem kell a gyerekeket. Meg kell tanulniuk, hogy önállóak legyenek, de ugrásra készen kell állnom, ha baj lenne...

Igen, Seraf... Elmondom, amit tudok. De ahhoz magamról is kell mesélnem. Tudja tíz éves koromban egy balesetben lebénultak a lábaim. Nagyon magamba zuhantam. A szüleim öregek voltak, nem tudtak gondoskodni rólam, hét közben mindig intézetben voltam.

Élettelen voltam, egész nap, csak úgy feküdtem, mint egy darab fa. Szerettem volna meghalni, úgy éreztem, hogy tönkre ment az életem. Hogy jobb lenne meghalni. Gyűlöltem a többi mozgássérültet, akik ott voltak mellettem, nem sajnáltam őket, csak magamat, úgy éreztem, hogy velem bánt el legmocskosabban az élet. Úgy éreztem, hogy nekem nem köztük lenne a helyem, nekem gyerekek kéne lennem, szaladgálnom, élveznem az életet meg minden.

Tudom, nem szép, de akkor így éreztem. Az vesse rám az első követ, aki jó lélekkel át tudott élni egy ilyen helyzetet. Tudom, vannak és voltak is ilyenek, azokat tisztellem is, de...

- Értem. Bevallom, hogy én is, ha ilyet látok, csak lázadni tudok. A napokban én is láttam egy ilyen gyereket és arra gondoltam, hogy nincs isten, ha enged ilyet. – egy pillanatra elvesztettem a fejem: nem lett volna szabad kiadnom magam, az érzéseimet...Matra gyereke jutott az eszembe.

- Azóta sok minden átértékelődött bennem. Talán ennek egyik lépcsőfoka volt Seraf is.

- Hogy ismerte meg?

- Régen, még fiatal volt, amikor az intézetbe bejárt segíteni. Az iskola mellett. Vele is nagyon undok voltam. De azért, minden alkalommal leült mellém, ha nem is voltam hajlandó vele szót váltani, ott ült pár percig némán, elköszönt és elment. Hetekig tartott ez a néma párharc, párbeszéd közöttünk. Mindvégig olyan érzésem volt, mintha értené, hogy mit gondolok, mintha ott lenne az agyamban, tudná a gondolataimat... és ezért még jobban gyűlöltem. Az én agyam az enyém, másnak oda nincs bejárása! Milyen joggal hatol oda be? Tudom, ez is butaság. Egyik nap nagyon dühös voltam rá és

elküldtem a fenébe. Elment. Egész éjszaka azon rágódtam, hogy vissza fog-e jönni, mert rájöttem, hogy valahol mégiscsak hiányozna, ha nem jönne többet.

- És eljött?

- Igen el – mosolyodott el a lány. – Előre örültem, amikor meghallottam a hangját a szomszéd szobából és alig vártam, hogy hozzám is bejöjjön. Tudtam, hogy be fog jönni. Persze, amikor bejött, nem tudtam uralkodni magamon, és újra veszekedni kezdtem vele. Valójában nem vele, sokkal inkább Istennel, a karmával vagy a sorssal. De ő volt ott és ő képviselte nekem mindezt.

- És mit válaszolt?

- Igazából semmit. Csak mosolygott. És ezzel a mosollyal nem tudtam semmit sem kezdeni. Egy darabig csak még dühösebb lettem tőle, aztán... aztán ha a szemébe néztem, kezdtem megnyugodni. A végén csak feltett egy kérdést.

- Mit?

- Hogy valóban úgy gondolom-e, hogy ha meggyógyulnék, akkor boldogabb lennék? Persze, el tudja képzelni, hogy neki támadtam... hogy hogy lehet ilyet kérdezni. De nem válaszolt, csak fölém hajolt és átölelt. Azt mondta, hogy egyszer meg fogom találni a helyemet a világban. És akkor megbékéltem.

Ennyi, amit Serafról el tudok mondani.

- És aztán mi történt magával?

- Ez már egy másik történet. De ha akarja, elmondhatom.

- Megköszönném.

- Seraf még hosszú ideig látogatott minket, sokat beszélgettünk, de arról, hogy miért vagyok ilyen és mi lesz velem, többet sohasem. Valahogy, ha velem volt, mindig úgy éreztem, hogy sínre kerül az életem. És már kezdtem látni a jót is az életemben. A többiekben már embereket kezdtem látni, beszélgettünk és barátkoztunk.

Aztán Seraf másik városba költözött. Elbúcsúzott tőlem, én kamaszlány durcival hozzá sem szóltam. Évekig nem láttuk egymást. De nem sokkal, az után, hogy elváltunk, valami új orvos is megvizsgált és azt mondta, van valami új eljárás, amivel esetleg segíteni tudna rajtam. Persze, hogy vállaltam. A beavatkozás sikerült, igaz, hosszú ideig kellett küzdenem utána, de meggyógyultam. Ma már senki sem mondaná, hogy évekig képtelen voltam járni.

- Boldog lett?

- Nem. Először persze örültem, hogy tudok járni, hogy kiszabadultam abból a börtönből, hogy nem kell már az intézetben lennem. Belevetettem magamat az életbe. Be akartam mindent pótolni, amit elmulasztottam. De aztán rájöttem, hogy minden üres. Amíg... - fintorodott el – amíg béna voltam, addig szeretet vett körül. Addig a többi mozgássérült maguk közé fogadott, akármilyen undok is voltam. Addig az emberek, akik hozzánk jöttek, szeretettel fordultak felém. Felénk.

De, hogy úgymond, egészséges lettem, már nem nézett senki sem rám szeretettel. Csak egy élvhajász fiatal lányt láttak bennem. Üresnek láttak. És az is voltam. Magányos

voltam. És gyűlöltem Serafot, mert tudtam, hogy ő tehet mindenről. Mindenért őt hibáztattam, ha a közelemben lett volna, biztos megölöm.

Aztán egyszer véletlenül összefutottam Seraffal a buszon. Megláttam, beszélgetni kezdtünk, elmondtam neki, hogy mi történt velem. Mosolygott, Istenem, hogy tudott nézni, de bármit is mondtam, tudtam, hogy érzi, hogy hazudok, mert belül boldogtalan vagyok. A szemeivel a lelkembe látott, de nem mondott volna semmit sem. Meztelennek éreztem magamat.

Megállt a busz és leszálltunk. Akkor láttam, hogy alig tud járni, minden mozdulat iszonyatos kínokat okoz neki, persze minden erejével titkolni akarta. Mintha az a baj, ami bennem volt, belé szállt volna. Mintha átvette volna a sorsomat, a betegségemet. Örültségnek tartja?

- Egyáltalán nem. Nekem is volt egy ilyen érzésem.

- Elszégyelltem magam, mert akkor jöttem rá, hogy csak a magam bajával voltam elfoglalva, másokkal, vele sohasem törődtem. Azt mondtam neki, hogy hadd legyenek mellette, hadd segítsék neki úgy, ahogy régen ő segített nekem. De elküldött. Azt mondta, hogy neki nincs szüksége segítségre, menjek inkább azokhoz, akik igazán rászorulnak. Menjek vissza az intézetbe és törődjek azokkal, akik most olyan nyomorultak, mint én voltam régen. És visszajöttem, most is azokkal vagyok.

És közben volt egy olyan gondolatom, ami miatt szégyellem magam. Olyan volt, mintha a világ minden fájdalma az ő vállát nyomná. És arra gondoltam, hogy...

- Hogy?

- Hogy lehet, ha megszabadítanám az élettől, csak jót tennék vele.

Többet nem láttam.

Mondja, maga mellette volt, amikor meghalt?

- Nem, csak a holttestét láttam.

- Hadd kérdezzek valami butaságot. Ha nem akar, vagy fájdalmas, ne válaszoljon. Mondja, a szemei, a szemei milyenek voltak halállában?

Éreztem, hogy most kellene valami kegyes hazugságot mondanom, de nem bírtam. Öregszem, de az elmúlt napok felettem sem múltak el nyomtalanul.

- Nem voltak szemei. Aki megölte, megcsonkította a holttestet. Kiszúrta a szemeit. – Máris bántam, hogy kimondtam, de Betsza meglepően jól viselte.

- Azt hiszem, így kellett történnie. Valaki nem bírta azoknak a szemeknek a látványát. A világ nem volt kész, hogy elviselje egy olyan szempár látványát.

9. Negra

Elérkeztem az utolsó névhez a listán. Kicsit féltem ettől a találkozástól, mert Seraf listáján úgy szerepelt, hogy „rád bízom, hogy szólsz-e neki” (mármint Aina), rosszat sejtettett ez a mondat. Ennek ellenére Negra egész kellemes, mondhatni kedves jelenség volt, fekete haj, kerek, kislányosan mosolygós arc, egyetlen zavaró tulajdonsága volt: soha nem nézett a szemembe.

- Serafról akar hallani? Igen, ismertem. Kár a vén csirkefogóért. Nem volt rossz ember. De hát ez volt megírva a sors könyvében.

- Mesélne róla?

- Igazából nem nagyon tudok. Meg halottakról jót vagy semmit.

Kicsit furcsálltam, hogy így beszél Serafról. Bár már kezdtem megkedvelni a fickót, de valahol üdítő változatosság volt, hogy végre valaki nincs elájulva tőle.

- Nyugodtan mondhat rosszat is róla, nem hiszek az ilyen közhelyekben. – Meglepetten csillant föl Negra szeme.

- Akkor maga is átlátott rajta. Valahogy nem csodálom, hogy így végezte. Nagy nőcsábász volt. Adta a szentet, a bölcset, a mindent tudót és a legtöbb nő bedőlt neki. Persze aztán hamar kiábrándultak belőle és akkor továbbállt és csak romok maradtak mögötte. Gondolom valamelyik szerencsétlen nő férje meglátta, hogy ölelkeznek, s úgy gondolta, hogy jobb, ha így tesz pontot a történet végére.

- Személyesen is ismert olyan nőt, akivel így elbánt?

- Hajaj, nem is egyet. Közveszélyes volt az a pasas.

- Aina is ilyen volt?

Szikrázott a szeme, ahogy válaszolt.

- No, az megérte a pénzét. Az volt, a zsák a folton, megérdemelte Seraf azt a nőt. Tudja, maga is ismeri, az a szűzkurva, aki kacérkodik a férfiakkal, de sohasem ad nekik semmit sem. Mondtam Serafnak, hogy vigyázzon vele, de nem hallgatott rám. Ha látta volna, hogy néztek egymásra, ha találkoztak. Mint két szerelmes ovis.

- Ilyen jóba voltak?

- Nem, alig ismertük egymást. Csak úgy barátilag mondtam. És csak rövid ideig.

- Magával is megpróbált kikezdeni?

- Persze! Mint minden nővel, de én ellenálltam neki. Megmondtam, hogy engem ne keverjen össze a többi nőcskével, akik élélveznek, ha rájuk néz. Nem vagyok egy cigis kurva, vagy az a béna, engem nem tud meghódítani olyan könnyen. Nekem nincs szükségem apára, köszönöm már van egy, az is több a kelleténél. Felettem nem fog tudni uralkodni.

- Magát nem ölelte meg?

- Még az is kellett volna! Le is vágtam volna azonnal a karját. Bocsánat, ezt csak úgy mondtam, nem gondoltam bele, hogy...

- Nem kell magyarázkodnia, tudom, hogy értette.

- Nem volt tulajdonképpen egy rossz ember, csak ne lett volna olyan szélcsap. Tulajdonképpen egy kicsit irigyeltem is. Nagyon tudott hatni az emberekre. Ebben nagy volt. Persze, néha határozottan úgy éreztem, hogy dobogós helyet érdemelne életem legidegesítőbb emberei között. Ki tudtam volna tekerni a nyakát. De sohasem ölnék embert. – tette hozzá bocsánatkérőleg.

- Kérdezhetek valami személyeset?

- Ha nem túl személyes.

- Maga boldog? – tudtam, hogy a kérdés feltevése merész, de hát az újságíró dolga, hogy kényelmetlen legyen. Nem az, hogy szeressék.

- Persze, - vágta rá gondolkodás nélkül. – Van egy szerető férjem, aki bármit megtenne értem, jó állásom, nem vagyok olyan gyökértelen csajszi, akik azonnal bedőlnek egy olyan alaknak. – idegesen az órájára nézett. – Már itt kellene lennie. Mármint a férjemnek. Soha nem tud pontosan érkezni, pedig megmondtam, hogy egészre legyen itt. De hát férfi. Ha nem figyel rá oda az ember, elkanászodik.

A bejárat felé pillantott és mintha, alig észrevehetően öröm bujkált volna a szája szegletében.

- Ha nem haragszik, nem szeretném, ha találkoznának. Nem akarom félreértse a helyzetet. Tudja, kettesben egy másik férfival egy kávéházban... – megpróbált kedvesen nézni, de mintha nem igazán sikerült volna, – Örülök, hogy megismertük egymást. Ha majd jobban ráérek, még találkozhatnánk – mondta olyan hangszíjjal, ami valami olyasmit éreztetett, hogy a „soha viszont nem látásra”.

- Köszönöm, hogy időt szakított rám. Viszont látásra.

- Szívesen. Viszlát. – Egy pillanatra elmosolyodott, kb. úgy, ahogy a kígyók szoktak a kisegérre.

Megpróbáltam úgy kimenni a kávéházból, hogy ne essek hasra semmiben, miközben a hátamban, mint egy kést éreztem a pillantását. Az ajtóban majdnem összeütköztem egy férfival. Amikor visszanéztem, rájöttem, hogy a fent említett férj volt: mint egy rajtakapott kisiskolás állt Negra előtt, aki éppen leszidta. A csukott üvegajtón keresztül is éreztem az indulatát. S azt is, hogy csak egy szavába kerülne és ez a pofa bármit megtenne neki. *Bármit.*

Valami nagyon bűzlött az egészben. S nem volt kétséges, hogy mi.

Ránéztem az órámra. Még pont elérem az ezerdombi vonatot. És akkor végre pontot tehetek az ügy végére.

10. Aina, örökre

Egyel korábbi vonattal mentem, hogy biztos elérjem. Aina látszólag könnyen kiismerhető nő volt, **akinek a nagy kalandot az jelenti az életben, ha reggel lekési a vonatot**, de ebben a történetben senki sem volt az, akinek látszik. Leültem az állomáson, hátradőltem a padon, s gondolkoztam. Ez a Seraf látszólag mindenkinek valami változást hozott az életében, akivel találkozott, mindenkinek teljesült a legtitkosabb vágya, de kevesen lettek igazán boldogok ettől. Szinte mindenkinek legalább annyi oka lett volna gyűlölni őt, mint szeretni. Ha logikusan gondolkodom... De ez egy olyan ügy volt, amit csak logikusan akkor lehetett megoldani, ha elfogadjuk, hogy van valami a logikán túl. Valami természetfeletti. Vagy legalább azt kell elfogadnunk, hogy vannak emberek, akik annyira hisznek ebben, hogy képesek túllépni az élet „normális” keretein.

Aina megérkezett.

- Üdvözlöm, pár percet rám tudna szánni?
- Sietek a gyerekekért... De ha Serafról van szó...
- Igen. Hoztam tőle valamit. - Leültünk és odaadtam neki a cigisdobozt. Ahogy kézbe vette elmosolyodott. Kibontotta és egy könnycsepp csillant a szemében.
- Ez az a doboz... Köszönöm, hogy elhozta.

Elhatároztam, hogy nem kérdezek semmit, de Aina beszélni kezdett:

- Amikor utoljára találkoztunk, Seraf nagyon furcsa volt... Telefonált, hogy találkozzunk, de ne a szokott helyen, hanem mondjam meg, melyik vonattal jövök, melyik kocsiban, s majd egy külvárosi állomáson felszáll. Mintha valaki elől bujkálni akart volna.

Akkor hozta ezt a cigit... Régen nem láttuk egymást, azt mondta annyira örül annak, hogy találkozunk, mintha utoljára tennénk ezt. Ehhez meg ünnepi cigaretta illik. Amikor a levelében írta, hogy egy cigisdobozt hagy rám, tudtam, hogy erről lehet csak szó. Hogy amiről akkor beszélt, az nem üres szó volt, hanem tényleg azért kellett meghalnia.

- Miért? – szaladt ki belőlem a kérdés.
- Nem tudom. Akkor azt hittem, hogy nagyon kikészült és csak ezért lát mindent sötéten. Nem is figyeltem igazán arra, hogy mit mond, csak arra, hogy hogyan tudnék erőt adni, segíteni neki. Érti?
- Azt hiszem igen. Legtöbbször azok felé vagyunk vakok, akiket a legjobban szeretünk. Nem is merünk belegondolni abba, hogy valami rossz is történhet velük.
- Pontosan. Beszélt arról, hogy meg fog halni, de nem akartam belegondolni ebbe. Valahogy nem a konkrétumok maradtak meg bennem, hanem csak a végtelen nyugalom és harmónia, ahogy a halálról beszélt. Nem tudom pontosan idézni, hogy mit mondott.

Valami olyasmit, hogy nagyon fáradt és szeretne mindent abbahagyni. Hogy mindent itt hagyni. Hogy milyen hálás lenne, ha valaki megszabadítaná az életétől. De... maga is tudja, hogy Serafnak milyen morbid humora volt: panaszkodott, hogy milyen nehéz egy megbízható gyilkost találni, de már sikerült. Azt hittem viccel, de ezek szerint nem.

Megpróbáltam poénkodni és visszakérdeztem, hogy mennyibe kerül most egy bérnyilkos, csak mert tudom, hogy mennyire smucig...

Nevetett és azt mondta, hogy az élete nem ér annyit, hogy fizessen akárcsak a haláláért, de szerencsére vannak elegendő, akik ingyen is megteszik neki ezt a szívességet, legalábbis egy önkéntes máris van...

Ki lenne az? Kérdeztem. Kicsit elgondolkozott és azt mondta, nevezzük, mondjuk Lucának. Abban a pillanatban értettem meg, hogy nem, viccel, és ez elől a „Luca” valóban meg akarja ölni és azért kellett titokban találkozoznunk, nehogy nekem is bajom essen.

- Ki lehetett ez a Luca?

- Nem tudom. Seraf szerette a szójátékokat, ez valami álnév lehetett.

- Ismerte Seraf barátait? Azokat, akikkel jóban volt?

- Személyesen csak keveset. Inkább csak mesélt róluk, de csak a történetüket, neveket sohasem mondott. Mintha mindegyik történet terhet jelentett volna a számára, s azzal, hogy elmondta nekem, meg akart volna szabadulni ettől a teheről.

- Volt köztük olyan, aki, akiről több szeretettel beszélt, mint a többiekéről?

- Nem tudom... – gondolkozott el. – Mintha lett volna pár, de lehet, hogy csak én láttam úgy. Volt valami nő, akinek a gyerekéről úgy beszélt, mintha a sajátja lenne. Azt mondta, hogy annál értelmesebb és ígéretesebb kislányt még nem látott. És volt valami kapcsolata, akit mindig úgy emlegetett, mint „Blitzkrieg”, akivel együtt cigizett egy téli éjszaka. Talán róla mesélt is volna többet is, de amikor megértettem, hogy itt valami intim történet van a háttérben, azt mondtam neki, hogy nem érdekel... Talán kár volt, de nem akartam úgy gondolni rá, mint egy férfira, akinek vágyai vannak, aki szenvedélyes is lenni. Valahogy nem illett a képbe. Vagy csak azért nem akartam tudni a szenvedélyről, mert nem velem élte meg.

És volt még egy valaki, akiről nem árulta el, hogy férfi vagy nő... Csak annyit mondott róla, hogy olyan neki, mintha a testvére lenne... Nem, nem is így mondta! Azt a kifejezést használta, mintha egy vérből valóknak lennének. De az illető gyűlöli. Volt egy olyan sejtésem, itt Lucára utalt.

- Múltkor, valami listát vett elő, amin azok szerepeltek, akiket Seraf halála esetén értesíteni kell. Meg van még ez a lista?

- Sajnálom, nem. Miután mindenkit kiértésítettem elégettem.

- Elégette? Miért?

- Félttem. Félttem, hogy nem lesz erőm és egyenként megkeresem, akik a listán vannak. És akkor... - hallgatott el.

- Akkor?

- Akkor meg fogom tudni, hogy ki is volt Seraf. És rájöttem arra, hogy nem akarom tudni a titkát. De, – az órájára nézett, mint aki a kellemetlen témától az idő futásába akar menekülni – indulnom kell. Köszönöm, hogy elhozta ezt a dobozt...

- Még egy kérdést hadd tegyek fel... Megölelte magát Seraf?

Lehajtotta a fejét és úgy válaszolt.

- Nem. Soha meg sem próbálta. Bár... nem tudom, hogy ez számít-e. De amikor a vonaton ültünk. Kinn a havas táj, bent a jó meleg kocsi, giccses volt, mint egy operett. Kicsit félve a kezemre helyezte a kezét. Valami béke és bensőségesség volt ebben a mozdulatban, nem jutott eszembe elhúzni, pedig soha nem engedném meg, hogy egy férfi, a férjemen kívül, ezt tegye. Azt mondta, erős vagyok és nekem nincs szükségem semmire, mert én a rendnek a forrása és nem a része vagyok. Aztán a szemembe nézett és azt mondta: „örökre”. Mintha megbabonázott volna, én is megismételtem: „örökre.”. Ez volt a búcsúszó. Felállt és leszállt a vonatról. Aztán csak magától hallottam róla legközelebb. Ennyi. Isten áldja, Péter!

11. Éva, újra

A kép már kitisztult. Tudtam, ki volt Seraf és hogy miért kellett meghalnia – az utóbbit jobban is, mint a gyilkosa, vagy legalábbis az, aki annak hitte magát. A történet kész volt, teljesen logikus. Egyetlen hibája, hogy hiába írnám le, senki sem hinné el - kivéve a gyilkost. Bizonyíték semmi.

De ez már nem érdekelt. Megváltoztam. Nem érdekelt, hogy kirúgnak az újságtól, nem érdekelt, hogy az úgymond „gyilkost” elkapják-e, csak egy valamit: a szemébe akartam nézni. És mindegy, hogy utána megöl-e vagy sem.

Végiggondoltam, miket kell még csinálnom ma este: e-mail, vásárlás, Évi, s ha még belefér: szólni a főszerkesztőnek, hogy most már nyugodtan kirúghat. Ha túl is élem a mai éjszakát, nem fogom csinálni ezt a virtuális hullarablást.

E-mail. Létrehoztam egy új e-mail címet: seraf@...

Csak pár szó, de ha jól számítottam, akkor célba talál:

„11-kor ugyanott várlak. Seraf”

A vonat bezökkent a pályaudvarra. Összecsuktam a laptopomat és elindultam a vasboltba, ahol Seraf a baltát vette. Szerencsém volt, éppen zárni készültek, amikor beestem. Nem volt nehéz az ár alapján beazonosítanom, hogy milyen kisbaltát vehetett Seraf. Kicsit tévováztam, volt piros és kék színben is. Újságíró vagyok, illetve voltam addig, amíg bele nem mélyedtem ebbe az ügybe, ráadásul bulvár, így kis hatásvadászattal a pirosat választottam. S hogy a történet kerek legyen, én is névre szóló számlát kértem: ha még lesz időm, én is kirakom a hűtőszekrényre, majd a Főnök remélem, megérti a célzást.

Tudtam, kockázatos játékba kezdtem, könnyen lehet, hogy otthagynom a fogamat, mégis nem erre volt a legnehezebb gondolnom, hanem arra, hogy előtte még beszélnem kell Évával is. Sok nővel voltam, tudom, hogy kb. a kilencven százalékuk fájdalommal és gyűlölettel gondol rám, a maradékról csak sejtettem. Arra nincs idő, hogy mindegyiktől bocsánatot kérjek, de talán, ha az utolsó megbocsát nekem, talán feloldozást nyerek. Túl sokat foglalkoztam Seraffal, túl sokat ezzel az üggyel, vagy csak szimplán öregszem, de vágyódtam arra, hogy legalább egy ember, egy nő legyen, aki nem bont pezsgőt, ha meghallja a halálhíretem.

Kezembe vettem a mobilt, nem volt elmentve a névjegye, de találtam egy sms-t a múlt hétről, amiben egy ismeretlen szám kifejti, hogy milyen tetű vagyok, ez csak ő lehetett.

Nem volt erőm megnyomni a hívógombot, de a sors megsegített: hívtak. A szerkesztőm volt.

- Te naplopó! Hogy állsz a sztorival? Ha nem adod le ma este, ne is gyere be többet!
- Nem megyek.
- Tessék?
- Abbahagyom. Kiegészíttem. Valami máshoz kezdek.
- Ne viccelj! Részeg vagy?

- Kivételesen nem.

- Hülye! Holnap hívj vissza! – És választ sem várva bontott. Most, hogy már lendületben voltam, felhívtam Évát is.

Ahogy várható volt, az első öt percben szertartásosan letetűzött, legazemberezett, azonban amint szóhoz jutottam, megbeszéltem vele, hogy öt percet még rám tud szánni az életben, azzal a feltétellel, ha utána elnyel a víz, a föld, vagy bármi, csak ne kelljen velem találkoznia többet.

- Szia! Mit akarsz? Nem tudtál senkit sem felszedni ma éjszakára és unod magad? – kezdte, amint feltűnt. Mindig csodáltam a lényegre törő stílusát.

- Valahogy úgy. Nincs senkim, így ráérek gondolkozni. És nem tudtalak kiverni a fejemből.

- Egy újabb ingyen numera kellene? Köszönöm, már túl vagyok rajta...

- Nem. De ha így gondolkozol rólam, valahol igazad van.

- Akkor mit akarsz?

- Kimondani egyetlen szót: bocsánat...

- Ezt hogy érted?

- Azt mondtad, hogy csak potya szexet akartam tőled. Hogy csak egy darab húsnak tartottalak, akit meg kell szereznem.

- És nem így volt? Csak másnap reggel kérdezted meg a nevemet...

- Egyszerűbb, ha azt mondom, hogy minden igaz. Hogy bármi rosszat is mondasz rólam, igaz. És szeretnék bocsánatot kérni.

- És most azzal folytatod, hogy most már látod, hogy sokkal többet érek és ezzel a dumával akarsz visszacsábítani az ágyadba... megint itt tartunk? És azt hiszed, hogy olyan ostoba vagyok, hogy ezt beveszem.

- Nem ezt akartam mondani. Nem tudom, hogy mi van benned.

- Szóval mégiscsak annyit értem neked?

- Igen. Lehet, hogy sokkal többet érsz, ahogy mondd, de az a feled nem érdekelt. És nem csak azért akarok bocsánatot kérni, hogy kihasználtalak, hogy visszaéltem a reménytelenségeddel, a kétségbeeséseddel, hanem azért, főleg azért, mert nem is akartam rólad többet tudni. Mert ember vagy és minden ember megérdemli, hogy emberként és ne csak egy testként kezeljük.

- Azért nem csak kihasználtál. Vagy inkább: én is csak kihasználtalak. Talán igazad van, valóban reménytelen voltam és belekapaszkodtam az első lehetőségbe. Túl sokat vártam egy gyors kalandtól. Túl sokat vártam tőled, még akkor is, ha nem vallottam be magamnak.

- Haragszol még rám?

- Igen. De inkább magamra kellene haragudnom. Azt hiszem, egyszerűbb volt rád haragudnom, mint szembenézni magammal.

- Köszönöm. Nem tudod, hogy mit számít nekem, hogy ezt mondd.

- Azért sejtem – mosolyodott el, s olyan szép volt, mint egyszer sem, amíg együtt voltunk. – Akkor ennyi volt? – folytatta.
- Igen. Látod, nem tartott tovább, mint öt perc.
- Köszönöm. És vigyázz magadra.
- Légy boldog.

Elindult, s vissza sem nézett. Ránéztem az órára: még nyolc óra sem volt. Már három óra sincs hátra a találkozásig. Feltéve, hogy jól számoltam és valóban az a „gyilkos”, vagy inkább a tettes, akire gondoltam. Furcsamód, ez jobban érdekelt, mint az, hogy vajon megérem-e a holnap reggelt. Olyan voltam, mint egy színész, akit csak az izgat, hogy a nagyjelenetet jól el tudja-e játszani, minden más csak másodlagos.

De addig még el kell rendeznem mindent a „tethelyen”, mert ebben az előadásban a kellékek majdnem ugyanolyan fontosak, mint a szövegkönyv.

12. Éjszaka a parkban, újra

Mindent elrendeztem, ahogy kell – még tíz perc volt tizenegyig. Elindultam, hogy tegyek még egy kört, egy „utolsó” cigarettát elszívtam – ennyi még a halálraítélt bűnözőnek is jár. Jól számoltam, mire visszatértem, már a padon, az fák árnyékában egy alak ült. Mintha ketten lettünk volna az egész világon. Ránéztem és megpróbáltam legkedvesebb formámat előhozni:

- Üdvözlöm. Azt hiszem, már találkoztunk.

Az árnyék bólított, mint aki még egy szóra sem méltat engem. De újságírói gyakorlatomnak köszönhetően, engem nem olyan könnyű lerázni, zavartalanul folytattam.

- Köszönöm, hogy eljött. Egy mesét szeretnék elmondani, egy emberről, akit mind a ketten jól ismertünk. Serafról.

Volt egy – kerestem a megfelelő kifejezést – valaki, aki mintha a semmiből jött volna... Nem tudunk semmit az előéletéről. Mintha minden nyomot eltüntetett volna. Még fényképek sem maradtak fent róla. Az igazolványképe véres volt, de le merem fogadni, ha nem vérezte volna össze, akkor sem ismerném fel a vonásait.

Egy valamit tudunk csak róla: hogy volt egy különleges képessége, amire ő maga is csak lassan döbbsen rá...

- Maga szerint mi volt az a képessége? – szólalt meg végre az árnyék. Elmosolyodtam magamban. Tudtam, hogy ez a kérdés izgatja a legjobban.

- Hogy mi volt az a bizonyos képessége? Erről majd később. De az biztos, hogy akivel csak találkozott, annak mind megváltozott az élete. Akit csak megölt, annak teljesült a legtitkosabb vágya. Egy nőnek, aki izgult az előléptetése miatt, beindult a karrierje. Egy munkanélkülinek állása lesz. Egy meddő nőnek gyereke születik. Egy magányos nőnek családja lesz. Egy mozgássérült lány újra jár.

- Csak nem Jézus tért vissza újra?

- Majdnem. Legalábbis ő valami ilyesmit gondolt...

- Hogy?

- Hogy nem véletlenül kapta a Seraf nevet. Lassan meggyőződött arról, hogy ő nem közönséges ember. Hanem... - kicsit hatásadász módon elhallgattam.

- Hanem? Mondja ki!

- Hanem egy angyal. Aki azért jött a földre, azzal a céllal, hogy meggyógyítsa az embereket, hogy teljesüljenek a legtitkosabb vágyaik. És teljesültek is... De Seraf kezdett belefáradni ebbe az egészbe: észrevette, hogy amit másoknak ad, azt magától veszi el. Őt nem léptetik elő, sőt munkanélküli lesz. A béna meggyógyul, de ő lesántul. Neki nem lesz gyereke, sőt szerelme sem, talán csak egy barátja volt, akiben megbízott...

- Meg egy kis kurva, akit megdugott.

- Nem, ahhoz nem volt igazi érzelmi kötődése. Azt hiszem, az csak lázadás volt a részéről.

- Lázadás? Mi ellen?

- A sorsa ellen, amitől szabadulni szeretett volna. Mert nem csak az fárasztotta el, hogy mindenkinek teljesülnek a vágyai, csak neki nem, hanem a hiábavalóság érzése is.

- Hiábavalóság? Nem teljesült mindenkinek a vágya?

- Éppen ez az. Hiábavalóság volt ez is. Mert hiába teljesült mindenkinek a vágya, nem mindenki lett boldog. Aki úgy érezte, hogy a boldogságának a legnagyobb hiánya, hogy nem léptetik elő, így nem tudja a családjának biztosítani az anyagi biztonságot – megkapta, de elveszítette a családját. Elváltak. A munkanélkülinek állása lett – de szó szerint halálra dolgozta magát, pont azokat hagyta magára, akikért élni akart. A mozgássérült lány visszanyerte az egészségét, de magányos farkasként élt utána. Hosszú időbe telt, amíg újra megtalálta a békéjét.

Persze voltak sikerek is az életében: aki családra vágyott, boldog lett. Aki gyereket szeretett volna, boldog lett, még akkor is, ha a gyereke betegen született.

- Véletlen?

- Nem. A legtitkosabb vágyainkat szeretjük önzetlennek, jónak látni, de valójában a legkicsinyesebb dolgokról van szó. S ha ezek a vágyak teljesülnek, teljesen kiüresedik az életünk, mert szembe kell néznünk magunkkal.

Seraf nem látott az emberek lelkébe, ezért már nem akarta folytatni. A saját élete romokban, akiken segíteni akar, azok többségének szintén.

Feladta.

Az utolsó embert, akivel találkozott, már meg sem ölelte... Talán, mert nem akart neki ártani. Talán, mert úgy érezte, hogy ő képes magában is megtalálni a boldogságot.

- Öngyilkos lett?

- Nem tehetett, tiltotta a hite. Mivel azt hitte, egy angyal, nem végezhetett magával. A mi fogalmaink szerint őrült volt, de volt rendszer abban, amit kigondolt: rá kellett vennie valakit arra, hogy meggyilkolja.

- És ki volt az? Elég sok ember életét tönkretette, nehéz lehetett kiválasztani közülük azt, aki annyira meggyűlölte, hogy meg is ölje?

- Meséltem már, hogy szerintem Seraf képes volt másokra kényszeríteni az akaratát? Hogy hipnotikus képessége volt?

- Ezt én is sejtettem. De a hipnózisban csak olyanra lehet bárkit is rávenni, amire amúgy is képes lenne, nem? Ha képtelen lenne a gyilkosságra, semmilyen hipnózis hatása alatt sem lenne képes rá.

- Igen. Vagy egy olyan embert kellett volna találnia, aki legszívesebben megölné, csak egy kis lökésre van szüksége...

- Szóval lényegében öngyilkos lett?

13. Forгатóкőnyvek

- Valahol igen. Az egész ügyben ez volt a legzavarosabb, hogy mindent úgy rendezett el, mint aki öngyilkosságot követett el, rengeteg ilyen nyomot hagyott, de az elkövetés módja idegenkezűsége utalt. Volt búcsúlevelél, lelki motívuma az öngyilkosságnak, sőt, ami szinte szemtelenségnek hangzik, de még a gyilkos fegyvert is ő maga vásárolta meg és a számlát is hátrahagyta a rendőröknek... Azt hiszem, arra számított, hogy a nyomozást ennyi nyilvánvaló nyom után feladják, mert nem találnak benne logikát.

- És végül hogyan jutottál arra a következtetésre, hogy én voltam?

- Nem volt könnyű. Először Ainára gondoltam. Amikor meghallotta a halálhírt megrendült, de ez lehetett volna a lelkiismeretfurdalás jele is. Végül is, ő volt Seraf legjobb barátja, nem véletlen, hogy még a búcsúlevelét is rábízta, lehet, hogy Aina annyira vakon szerette, hogy még ezt a szívességet is megtette volna neki, hogy megszabadítsa a szenvedéseitől. Végül is látta, hogy Serafnak nincs kiútja abból a világból, amibe belekényszerült, illetve, amit megteremtett magának.

- Akkor miért nem lehetett ő?

- Egyszerű. Az elkövetés módja. Ha csak segíteni akart volna neki, akkor mérget ad be neki, átvágja a torkát, vagy valami hasonló kíméletes és gyors módon végez vele.

- És ha a gyilkosság módja valami szakrális szertartás része volt?

- Nagyon jó gondolat. De ilyen módon megölni valakit vagy nagy fizikai erőt, vagy olyan gyűlöletet tételez fel, amire Aina sem fizikailag, sem lelkileg nem képes.

- Akkor kinek lehetett volna akkora oka a gyűlöletre, hogy ekkora erőt tudjon kifejteni?

- A következő gyanúsítottam Matra volt. A többiek csupa olyan dolgot vesztettek el, ami elmúlt, amit, ha racionálisan gondolkoznak vagy pótolni lehet, vagy túl lehet lépni. Matra szenvedése azonban nem ilyen volt: az ő gyereke fogyatékkal élő volt. Lehetséges, hogy ahogy nap, mint nap ránézett, egyre csak gyülemlett benne a fájdalom, a keserűség, s végül elég volt egy kis lökés Seraftól, hogy kitörjön a gyűlölet és végezzen vele?

Ráadásul, amikor találkoztam vele, rendkívül furcsán viselkedett. Úgy tett, mint aki teljesen elégedett az élettel és örül a gyerekének, annak ellenére, hogy ilyen lett. Az emberismeretem azt súgta, hogy itt valami búzlik, de nagyon.

- Akkor miért nem ő?

- Néha az embernek felül kell vizsgálnia a világnézetét. Pár percre egyedül maradtam a gyerekekkel és akkor én is megszerettem. Azt hiszem, az történt, hogy azt, amibe egy normál ember beleőrült vagy belekeseredett volna, úgy élte túl, hogy képes volt megszeretni ezt a mások számára értéktelen életet. És megtalálta benne a boldogságot és az a gyerek, annak ellenére, hogy nem tud se beszélni, se mozogni, viszonzni tudta a szeretetet.

- Az a gyógyós?

- Igen. Szóval Matra is lekerült a listámról.

- És ki lett a következő gyanúsított?

- Maga, Negra.
- Miért is?
- Magában meg volt a gyűlölet. Meg volt az intelligencia is. És volt oka a gyűlöletre. És mellékesen elárulta magát egy mondattal.
- Micsoda?
- Emlékszik, amikor találkoztunk, azt mondta nekem: „Le is vágtam volna azonnal a karját. Bocsánat, ezt csak úgy mondtam, nem gondoltam bele”?
- És ezzel mi a baj?
- Honnan tudta, hogy levágták a karjait?
- Olvastam az újságban. – És ebben a pillanatban tudtam, hogy hazudott és valóban ő a gyilkos.
- Nehezen. Én írtam a cikket, abban nem volt szó a karjairól. Csak az arcáról és a kiherélésről. De ez mellékes bizonyíték volt, a legfontosabb az indíték, hogy volt oka gyűlölni Serafot.
- Nekem? Nem én voltam a szűzies kis, lerobbant barátnője! Szánalmasak voltak együtt, azzal az aszott kis csajjal. Szegénynek csak az jutott, hiába próbálkozott másnál...

Elmosolyodtam. Negra valóban tökéletes játékos volt.

- A jó öreg féltékenység... ezzel csak két hiba van. Az egyik, hogy túlzottan sablonos megoldás, túl általános, ezzel nem lehetne leszűkíteni a kört. A másik: túljátszotta a féltékeny, sértett nő szerepét... ha valóban ez lett volna az indok, akkor nagyon rossz színésznő lenne. Ez már első alkalommal is feltűnt. Éreztem, hogy félre akar vezetni, hogy ne jöjjenek rá a valódi indítéokra.

- És az mi lett volna? Persze, csak ha komolyan vesszük ezt az egész fantazmagóriát.

- A féltékenység.

- De hát pont most mondta, hogy az nem...

- Nem a kicsinyes női hiúság. Hanem valami sokkal nagyobb és mélyebb: a hatalomra, a tehetségre. Ez a féltékenység sokkal mélyebb, mint a szerelmi sértődöttség. Féltékeny volt arra, ahogy Seraf az emberekkel bánni tudott. Maga ismerte a legjobban, jobban megértette, mint a barátai, minden lépését követte. De Seraf mindenkinek megadta az álmai teljesülését, kivéve magának: mert maga a hatalmat akarta... Ha ő volt a lelkek Mozartja, maga volt Salleri mellette... Az egyetlen, aki rajta kívül megértette a nagyságát. Talán még ő maga is kételkedett abban, hogy valóban angyal, néha győzedelmeskedett benne az úgymond józan ész, de maga kitartott mellette. A gyűlölete erősítette meg Serafot az elhivatottságában.

Tökéletes alany arra, hogy Seraf rávegye, hogy megölje őt...

- Egyet elfelejt: én nem tudnék embert ölni, Még az erőm is hiányzik hozzá.
- Pont erre volt jó a hipnózis. Seraf képes volt erre.
- De, ez már közhelyes, a hipnózisban is csak azt teszi meg az ember, amit ébren is elkövetne.

- Pont ezért kellett maga: mert Serafon kívül csak maga hitte azt, hogy ő egy angyal, nem ember... Így úgy érezték, mind a ketten, hogy ez nem gyilkosság, inkább csak a csomagolásból bontják ki a lelket... Erre senki más sem lett volna képes. Összeállt a kép. Bár bevallom, hogy egy kicsit elbizonytalanodtam...

- Mivel?

- Hogy maga intelligensebb annál, mintsem saját kézzel végezze el ezt a munkát. Túlságosan gyáva ahhoz, hogy vállaljon egy ilyen tettet, inkább tanult Seraftól: ahogy ő használta magát eszközül, ön is megpróbálkozott ezzel. És a férjét próbálta meg féltékennyé tenni, hogy ő végezze el a piszkos munkát.

De itt elkövetett két hibát.

- Mi lett volna az?

- Az első, hogy túlzottan nyíltan gyanúsította előttem a férjét. Emlékszik, azt mondta nekem: „Van egy szerető férjem, aki bármit megtenne értem”...? Akkor meg voltam győződve arról, hogy ő fizikai értelemben a gyilkos. Ráadásul feltűnően igyekezett, hogy ne találkozzam vele. De túlzottan gyanús volt, hogy úgy küldött el, hogy úgymond a férjébe botoljak, aztán látványosan leszidta, úgy, hogy még az ajtóból is halljam... Hogy lássam, hogy valóban csak egy báb a kezében.

- És mi lett volna a másik hiba?

- A másik, hogy a férje képtelen lett volna ilyen tetre. Az olyan nők, mint maga mindig elkövetnek egy hibát a párválasztásban: mindig olyan férfit keresnek, akit uralni tudnak, akit be tudnak törni, és amikor már szemernyi önállóság sem marad benne, semmi akarat, akkor rájönnek, hogy a világ legunalmasabb emberével kell élniük. Valószínűleg megpróbálta rávenni, de nem sikerült. Nem merte közvetlenül utasítani, hanem csak női fondorlattal, gondolom, valami féltékenységi kártyával rávenni, hogy azt higgye, hogy az ő ötlete volt a gyilkosság, de nem volt benne mersz, hogy megtegye... Jól gondolom?

- Majdnem... féltékennyé tettem, elhittem vele, ha most az egyszer féltékeny lesz, ha egyszer kiáll értem, bosszút áll, férfinak tekintem... bejött. Illetve elment Serafhoz olyan dühösen, hogy abból még gyilkosság is lehetett volna. De annak a kóklernek elég volt ránéznie, pár szót szólnia és rögtön elolvadt. Tényleg nincs benne semmi férfiasság. Akkor jöttem rá, hogy nekem kell lépnem. Illetve már nem tudom, hogy valóban az én gondolatom volt-e...

14. Az utolsó órák

- Most fel fog adni? – kérdezte. Magamban elmosolyodtam, ha tudná... De még be kell fejeznünk.

- Meg akarom ismerni a maga változatát is. Mert eddig ez csak egy mese... Most tudni akarom a hiányzó részeket is.

- Akkor elmondom.

Gyerekkorunk óta ismertük egymást, még az általános iskolában voltunk osztálytársak. Furcsa, magának való gyerek volt, soha semmit sem mesélt az otthoni dolgokról, soha senkit sem hívott el magukhoz, soha senkihez sem ment el. De ha valakinek bármi baja volt, mindig ott volt mellette és segített neki. Furcsamódon még sem akart vele senki sem barátkozni, naponta megalázták és kicsúfolták. Senki sem tud olyan kegyetlen lenni, mint a gyerekek, ha kiközösítenek valakit maguk közül. Én is sokáig így tettem, aztán felső tagozatban megértettem, hogy ő több mint a többiek. Megpróbáltam barátkozni vele, de nem fogadott a bizalmába. Pedig még kacérkodtam is vele, olyan kamaszlányosan. Ne értse félre, nem a sértett nő beszél belőlem... Sok férfi fejét el tudtam csavarni, nem számít, hogy eggyel több vagy kevesebb. De nem tudtam elviselni, hogy nem bízott meg bennem, mintha csak egy értéktelen szélfúttá nád lennék, akiben nincs semmi érték.

Miközben... Miközben boldog-boldogtalant megérintett, megölelt, rajtam csak átnézett. Pedig én voltam az egyedüli, aki megértette. Nem az a sok nőcske és haszonleső, aki sertepergelt körülötte... A többiek csak egy lelki papír zsebkendőnek nézték. Én viszont lassanként felismertem, hogy milyen erő van benne. Követtem. Dühített, hogy érdemtelenekre pazarolja az erejét. Főleg ez az Aina dühített. Néztam, ahogy beszélgetnek, ahogy cigiznek és legszívesebben rá ordítottam volna, hogy hagyják abba!

Nem voltak méltók hozzá.

- Nem?

- Nem, mert hiába voltak vele, nem ismerték fel, hogy tulajdonképpen ki is ő.

- Egy angyal?

- Talán ezer éve annak mondták volna. Én inkább úgy fogalmaznék: különleges képességei voltak. Láttam mások érzéseit és át tudta írni azokat. Furcsa mód, inkább érezte, hogy rendelkezik ezzel a hatalommal, de nem akarta tudomásul venni. Én tudtam és azt is, hogy ha összefogna velem, az én akaratommal és az ő képességeivel a világ uraivá lehetnénk. De nem akart engem... Menekült előlem, talán meg is vetett. Nem adtam fel, időről időre megkerestem, de mindig visszautasított.

Meggyűlöltem. Elhatároztam, hogy mindenkit ellene fordítok, akivel jót tett. De rájöttem, hogy felesleges: a beteljesült vágyak csak boldogtalanná teszik az embert, ürességet és gyűlöletet teremnek. Rájöttem, hogy elég kajánul néznom, ahogy mindenki ellene fordul, akivel csak jót tett.

És... ezt már nem tudom elmondani, anélkül, hogy örülnék ne nézne.

- Mondja csak. Ebben az ügyben már semmin sem tudok meglepődni.
- Lassan rájöttem, hogy ez az egész csak szenvedés neki és szeretne megszabadulni tőle. Nekem nem akarja átadni a hatalmát, tehát...
- Tehát meg kell ölnie.
- Megszabadítanom a létezés terhétől. Nem megölni, mert ő is úgy gondolta, hogy ezután egy másik élet várja.
- És maga?
- Akkor én is így gondoltam. De amint meghalt, és ott álltam a cafatai felett, bepánikoltam... Mert akkor gyilkosságnak éreztem.
- Ezért mondta nekem azt, hogy embert nem tudna ölni?
- Igen. De ezzel nem tudtam magát félrevezetni.
- Nem. De ott tartottunk, hogy rájött, hogy magát szemelte ki, hogy megölje.
- Igen. Talán ki is mondta, talán csak rám nézett és átvette az irányítást. Tudtam, ha szól, mennem kell és azt is, hogy mit fogok tenni... legalábbis nagyjából. Közben volt az a kétségbeesett próbálkozásom, hogy férjem intézze el a piszkos munkát, de ő nem volt rá alkalmas.
- Mert ő nem angyalnak, hanem embernek tekintette Serafot, s az erkölcsi gátlásai tiltották a gyilkosságot.
- Alighanem. Vagy csak egyszerűen egy gyáva nyúl. Aztán, egy délután felhívott, hogy el tudnék-e jönni ide a parkba. Érzelemmentes hangon előadta, hogy mit kell tennem. Mintha csak egy mosógép használati utasítását mondta volna el.
- És maga megtette?
- Nem. Ahogy elmondta, ahogy odaadta a fejszét, ahogy a kezembe fogtam és láttam azt az élő húst, amibe bele kell vágnom, megriadtam. Érti, akkor egy ember állt előttem, nem az a valaki, akit évtizedeken keresztül gyűlöltem... Nem a misztikus szörny, aki minden rosszról tehet, hanem csak egy szerencsétlen teremtmény. Képtelennek éreztem magamat erre. És Seraf sem tudott meghipnotizálni, mert minden érzékszervem tiltakozott ez ellen.
- Akkor?
- Akkor elmosolyodott, lekicsinylőleg... És elkezdett beszélni. Hogy sajnál engem. Mert középszerű vagyok, mert úgy fogok eltűnni az életből, hogy semmi nyomot se hagyok a világban. Hogy sajnál, mert azokat a csodákat, amiket ő megélt, én sohasem élhetem meg. Hogy annyit érzek ezekből az erővonalakból, mint eunuch a gruppszexből... És akkor elsötétedett előttem a világ. Valami olyasmit ordibálhattam, hogy ha nem élhetem meg ezt a csodát, akkor legalább el tudom pusztítani... És megtettem. Bár önkívületben voltam, mégis mindent úgy tettem, ahogy mondta. Valószínűleg tudat alatt követtem az általa megírt kézikönyvet. Először a koponyáját, a szemét roncsoltam szét, majd levágtam a karjait...
- Miért?

- Mert így kívánta a szertartásrend. Hogy ne tudjon visszatérni. Ne legyenek szemei, amikbe ha belenéz valaki, leveti a saját világát. Hogy ne legyenek karjai, amikkel, ha átölel, teljesül a legbensőbb kívánság...

- És a nemi szervét? Ha jól tudom, ennek nem volt központi szerepe az életében...

Negra kilépett az árnyékból. A lámpa szórt fénye körberajzolta az arcát. Elmosolyodott.

- Hát Istenem... nekem is kellett egy kis élvezet... Különben is, az angyaloknak nincs nemük, tehát nem is lehetnek férfiak. Amíg végeztem a munkát, örömet éreztem. Amikor befejeztem, akkor iszonyatosan éreztem magamat.

- Mert embert ölt?

- Talán azért is. De inkább az fájt, hogy rádöbbsentem: valami olyasmit pusztítottam el, ami nélkül szegényebb lett a világ. Valami olyan csodát, ami talán soha nem fog visszatérni a világba. Egy olyan lehetőséget, amivel nem tudtunk élni.

- Megbánta?

- Nem. Mert mi lett volna, ha nem valaki olyan intelligens ember talál rá erre a lehetőségre, hanem egy igazán gonosz és tényleg a saját céljaira használja fel? Az tényleg a világ urává válhatna... Ezért tudom, hogy helyesen tettem... De ha a mosolyára gondolok, ami még holtában is az arcán volt... Akkor úgy érzem, borzalmas dolgot tettem. A kezemben volt a fejsze és azt gondoltam, hogy most ezt a mosolyt is el kell pusztítanom, de arra már képtelen voltam. Rájöttem, hogy legalább ennek meg kell maradnia. Legalább egy mosolynak...

Most mit akar tenni velem, hogy megfejtette ezt az ügyet is?

15. Egy volt újságíró, a gyilkos és egy harmadik

- Először is szeretnék adni valamit... megtalálja a pad alatt. – Negra benyúlt és kivette a fejszét, majd kérdően nézett rám.
  - Ha akarja, most velem is végezhet. És akkor tovább léphet és minden megy tovább.
  - Vagy?
  - Vagy meghallgat, és aztán eldönti.
  - Akkor mondja el a maga sztoriját is.
  - Újságíró vagyok, bűnügyi témákkal foglalkoztam...
  - Én meg gyilkos. Melyikünk a rosszabb? – vigyorodott el.
  - Erről inkább nem nyilatkoznék. Általában különböző gyanús ügyeket keresek, beléjük akaszodom, amíg kiderítem... No, nem az igazságot, hanem azt a valamit, amit el lehet adni. Blikkfangos cím, amiért megveszik az emberek a lapot, és másnap is. De azt hiszem, ezt az ügyet nem én találtam meg, hanem az ügy akadt rám. Olyan volt, mint egy véletlen találkozás, amiből barátság vagy szerelem lesz... Mint amikor az ember beesik egy kocsmába, hogy igyon egyet, aztán élete nagy szerelmébe fut... Valami ilyesmi történt velem is. Az elején még büszke voltam arra, hogy milyen ügyes nyomfejtő vagyok, hogy ráakadok az eldobált morzsákra, aztán pár nap múlva észrevettem, hogy csak jól idomított véreb módjára haladok egy előre meghatározott úton. Mintha az áldozat, Seraf maga hagyta volna a nyomokat, hogy végigmenjek ezen az úton. Mintha valaki fogta volna a kezemet és szólt volna hozzám. Sőt, valójában néven is nevezte az elkövetőt: Luca. Akkor már tudtam, hogy miért kellett meghalnia.
- Közben akármennyire is nem akartam, én is megváltoztam. Elgondolkoztam azon, hogy mi lett volna, ha még az életében találkozom Seraffal... Örülök, hogy nem így történt.
- Miért? Magának nem lett volna olyan kívánsága, amit szeretett volna, ha teljesül?
  - Pont ezért. Mert az valami felszínes baromság lett volna. És ha megkapom, valami arra alkalmas eszközzel nekem sem maradt volna más, csak az, hogy szétloccsantsam az agyamat... Akkor inkább maradok kielégítetlen, de élő, s bizakodom abban, hogy csak tudok valami értelmeset kezdeni az életemmel.
  - És nem tudott volna valami értelmeset kérni?
  - Nem. Seraf mindig csak a legmélyebb vágyat teljesítette.
  - És ennek a láthatatlan kéznek csak ennyi lett volna a célja, hogy megtanulja becsülni a beteljesületlenség érzetét?
  - Nem. Az elején még nem tudtam, mi a célja, de az utolsó napokban rájöttem.
  - És mi lenne az?
  - Hogy magával beszéljek.
  - És átadjon a zsaruknak?
  - Hogy átadjam saját magának. Hogy elmondjam, hogy nem maga ölt. Csak egy eszköz volt. Ugyanolyan eszköz, mint a balta a kezében...

- Nem magának kellett a szemébe néznie, amikor belevágott a baltával. Hiába tudom, hogy ő akarta, mégis, azóta kísért az a mosoly... Nem, nem érzem gyilkosnak magamat. De valami nagyon bánt... Hogy elpusztítottam valamit. A reményt. Hogy van csoda a világban, hogy van esély a boldogságra, még akkor is, ha az esetek többségében visszaéltünk vele, vagy nem tudtuk elérni a célt. Hogy én voltam, aki elpusztította.

- Ezt is el akartam mondani. Hogy nem tudta elpusztítani. Azóta újra él a remény. Hogy van, aki folytassa amit Seraf nem tudott már hordozni. Egy erősebb lélek.

Negra rám nézett. Alig akartam hinni a szememnek: mintha könnycsepp csillogott volna az arcán.

- Valóban?

- Igen. Találkoztam vele. A reményt, a csodát nem lehet elpusztítani.

- Ezek szerint... Hiába volt minden. Nem csak ahhoz vagyok kevés, hogy részesüljek abból az erőből, hanem még ahhoz is, hogy elpusztítsam.

- Örök harc. A remény mindig megjelenik, mindig elpusztítjuk, de valahol újjá születik... És mindig lesznek új pusztítók, de mindig lesz új és új remény is.

- Mindig így lesz?

- Igen, azt hiszem, az idők végezetéig.

- Azt hiszem, akkor azzal a tudattal kell tovább élnem, hogy nem is éltem. Nem voltam jó, de igazán gonosz sem tudtam lenni. Elvigyem a baltát? Emlékl, vagy figyelmeztetésül?

- Csak, ha elhatározta, hogy az új reményt is magának kell elpusztítania.

- Akkor inkább itt hagyom. Megpróbálom elviselni a közepszerűséget a maradék életemben. Megtenne azért nekem valamit?

- Mit?

- Öleljen meg. Ha már Seraf sohasem ölelt meg... Maga, ha nem is ismerte személyesen, valahol mégiscsak a barátja és érzi, hogy mit akart. Talán így megérezem, hogy valóban megbocsátott. Hogy igaza legyen, amikor Seraf nevében hívott ide.

Megöleltem. Jéghideg volt a húsa, az ingemet teljesen átáztatták a könnyei. Aztán elengedett és köszönés nélkül elment. Fellélegeztem, leültem a padra és rágyújtottam egy szivarra. Bevallom, volt bennem egy kis félsz, hogy erre már nem lesz alkalmam. Alig szippantottam párat, az bokrok közül kilépett egy mackós alak és mellém ült.

- Üdv, Főnök.

- Mondtam, hogy ne szólíts így... Bár... Tudod, mit? Most már úgyis mindegy. Gratulálok. Jó ötlet volt, hogy engem is becécéztél... Nem féltél, hogy még sem jövök el?

- Ennyit én is reszkírozhattam. Elégedett vagy a sztorival?

- Igen. Jó munkát végeztél. Azt hiszem én túl racionális vagyok ahhoz, hogy ki tudtam volna bogozni ezeket a szálakat.

- Ne becsüld le magad, benned is van ennyi örültség.

- Kösz. Mondd, mindenképpen el akarod érni, hogy valaki kitekerje a nyakadat?
- Főnök, miattam feladná az erkölcsi elveit? – nem hagyva időt arra, hogy igenlő választ adjon, gyorsan folytattam: – Most mit tesz? Lecsap a nőre? Végül is gyilkolt.
- Mi alapján?
- Mondjuk, mindent bevallott.
- És ki hallotta? Én egyedül, mert ahogy ismerlek, te mindent letagadsz.
- Pontosan, Főnök a vesémbe lát... – vigyorodtam el.
- Mi marad? Tanúk nincsenek, egy nyavalyás DNS-sem, a gyilkos eszköz eltűnt... Legalább azt a nyavalyás baltát nekem adhatnád szuvenírnék. Fogadni mernék, hogy valami biztosnak tűnő alibiről is gondoskodott magának, okos nő. Mármint a maga módján.
- A magáé. De nem bántja, hogy végül nem tudta elkapni?
- Ez csak statisztika. Ahogy mondani szokás: csak a történelemkönyvekben és a népballadákban nyerünk meg minden csatát. Bár szívesen elítéltem volna, de akkor sem lenne sokkal több. Az ilyen alakok, akikben így forr a gyűlölet, ritkán hosszú életűek. Még nyugdíj előtt elkapja őket a rák vagy valami más nyavalya. Szóval, hadd fusson.
- Kösz. Azért kérdezhetek valamit? Ha Negra rám támadt volna, akkor közbeavatkozik?
- Persze. Az ötödik csapás előtt leállítottam volna. De akkor... - elgondolkozott. – Ne nevedd ki, de azért valamit nem értek. Tudom, te sem, de azért mondd el, hogy mit gondolsz. Seraf... tényleg angyal volt?
- Nem mindegy? Ő ezt hitte magáról, a gyilkosa is. Így kerek a történet.
- Nem válaszoltál. Szerinted angyal, vagy ember?
- Nem eresztesz... Azt hiszem, ha vannak angyalok, akkor ő az volt.
- Köszönöm. És még egy kérdés. Azt mondtad, Seraf megnevezte a gyilkosát.
- Igen. Ainának elmondta, tudta, ha valaki elkezd nyomozni utána, őt nem tudja megkerülni.
- De nem azt mondta neki, hogy Negra, hanem azt, hogy Luca... Most ez hogy is?
- Főnök... - mosolyodtam el. Látszik, hogy a rendőrtisztai főiskolán nem tanítottak teológiát, főleg a kommunista időkben. – csak egy szójáték. Luca, a latin fény, lux szóból származik. Nem jut eszébe még egy név, ami ebből a többől származik?
- Ne szórakozz velem, különben újra egy hullát találnak ebben a parkban!
- OK, ne húzza fel magát főnök... Lucifer, a fényhozó. Az angyal, aki fellázadt Isten akarata ellen és minden művét lerombolni igyekszik... A katolikus teológia szerint, azonban ő is csak eszköz Isten kezében. Seraf ezzel arra akart utalni, hogy ne egy normális gyilkost keressek, egy csalódott szeretőt, egy féltékeny férjet, hanem olyan valakit, aki a benne élő istenit gyűlölte. És ilyen misztikus gyűlölete csak Negrának volt.
- Értem. No, azt hiszem, hosszú volt a nap, induljunk haza. Vagy beugorjunk egy sörre valahova?
- De csak ha maga fizet, Főnök... megdolgoztam a pénzemért.

Elindultunk, s aznap éjjel nem csak egy sört ittunk meg. De még józan állapotomban elhatároztam, hogy másnap, ha már emberi külsőt tudok felvenni meglátogatom Gabit. És megölelem. Tudom, hogy annak a kisgyereknek bénák a karjai, nem tud visszaölelni, se megszólalni, de talán most már nekem is teljesülhet egy vágyam... A legmélyebb. Mert egy angyalnak legalább lenni kell a földön és a reményt tényleg nem lehet elpusztítani.

Csak nehéz megtalálni.